

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

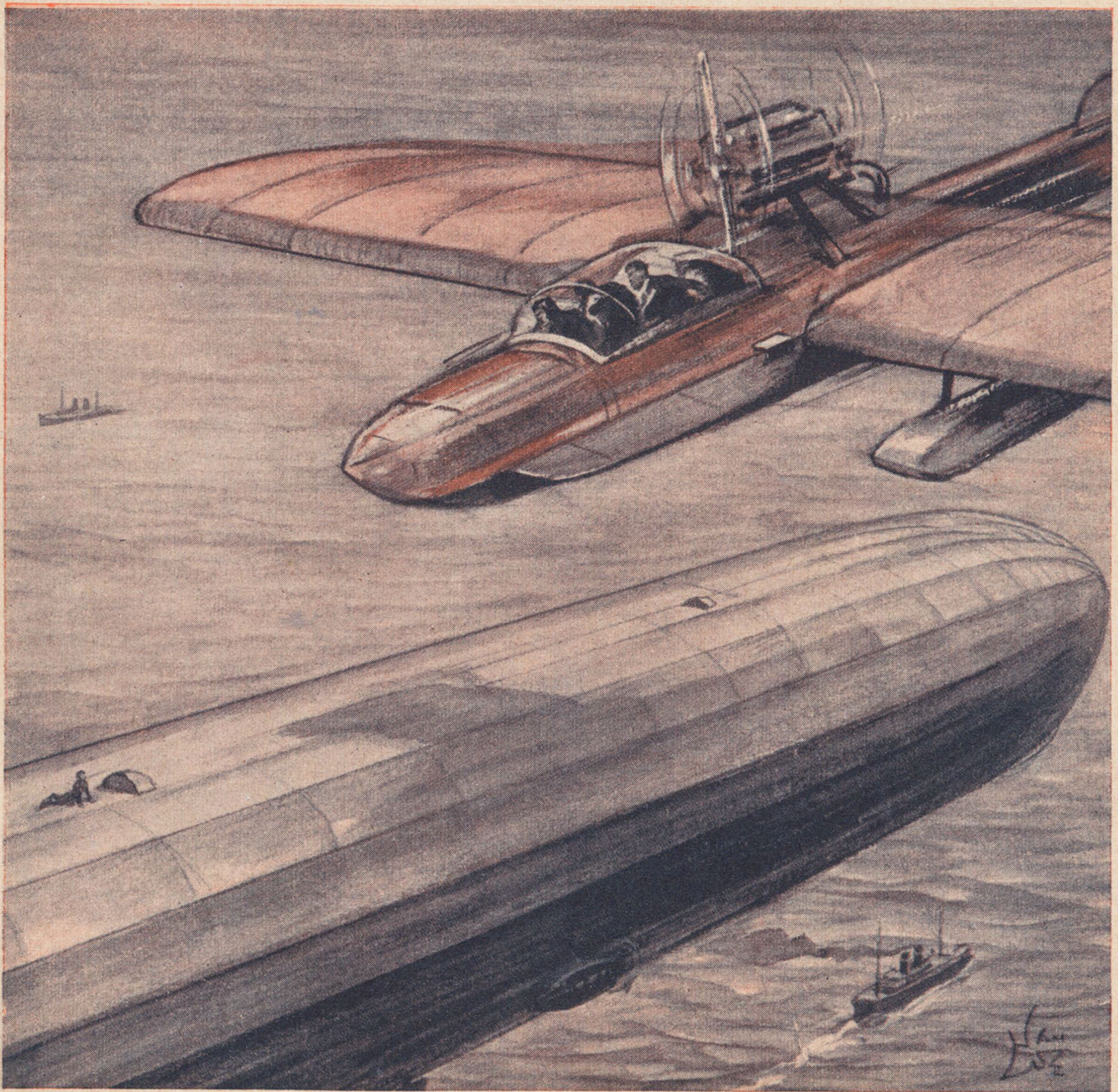
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 857

DE REDDING VAN „GOUDHAAR”.

20 cent

Brand had goed gezien. Er bevond zich een man, blijkbaar een verstekeling daarboven op de ballon.

NIEUWE SERIE

De redding van „Goudhaar”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE VERSTEKELING OP DE ZEPPELIN.

John Raffles en Charles Brand waren omstreeks negen uur in den morgen in de snelle auto gestapt, die bestuurd zou worden door James Henderson, de trouwe chauffeur van den grooten avonturier, en tegen het lunchuur reeds reed de auto het kleine plaatsje Fosdyke binnen, schilderachtig gelegen aan den westelijkschen uithoek van The Wash, de geweldige baai, bijna een binnenzee, die begrensd wordt door de graafschappen Norfolk, Holland en Lincoln.

De auto reed langzaam het dorpje door, niet alleen omdat Raffles geen haast had, maar ook omdat de toestand van den hobbeligen keiweg zelfs een nog sterke auto al spoedig tot een wrak zou hebben gemaakt.

Vorbij Fosdyke begon de weg weer een weinig beter te worden, en langzaam te stijgen.

Steeds breeder, steeds ruimer werd het heerlijke vergezicht, steeds meer kwam er te zien van het bijna rimpellooze water van den geweldigen zeeboezem.

Fosdyke is in den zomer een geliefd bad-

plaatsje, eenvoudig, maar gezocht wegens zijn schoone ligging te midden van de heuvelen, en met het kalme water van de baai op korten afstand. Nu echter was het er nog stil, en slechts een paar landarbeiders, terugkeerend van den akker hieven even het hoofd op, toen de blauwe, snelle wagen voorbijreed.

Boven op den heuvel hield de auto tenslotte stil voor een laag, blijbaar zeer oud huis, dat, naar de bouworde te oordeelen, op die stille plek neergezet moest zijn omstreeks het begin van de regeering van Karel I.

Het lag midden in een grooten tuin, die aan de noordzijde begrensd werd door oude, reusachtige brokken muur.

Dat was het eenige overschot van Primrose Castle — met nog een paar brokstukken van een geweldigen hoektoren en dat lage, tamelijk sombere huis, dat alleen werd opgevroolijkt door een overvloed van wilde wingerd, die het tot aan den dakrand bedekte, en de kleur van zijn pas geschilderde luiken.

Het huis, waarvoor de auto stilhield, was

niets anders dan het voormalige oordgebouw, dat deel had uitgemaakt van het kasteel, voor dit tot aan den grond gelijk werd gemaakt door de troepen van den Puritein Cromwell, in den strijd tegen Karels aanhangers.

Zelfs de oude muurbrokken gingen bijna geheel schuil onder een overvloed van onkruid en wilden wingerd, gras, en struikgewassen, en slechts het oog van den geleerden oudheidkenner zou hier nog de vroegere vormen hebben kunnen onderscheiden — een stuk van een poortgewelf, een smal en hoog schietgat, bestemd voor de boogschutters, een gedeelte van een machtige steunbeer.

En ver in den omtrek was geen enkel ander teeken van leven te zien dan dat eenzame, oude huis. Heel in de verte steeg een ijl rookwolkje op, en nog verder was het kerktorentje van Fosdyke te zien, en voor het overige niets dan eenzaamheid en stilte.

Brand, die reeds was uitgestapt, bekeek het huis, en zeide toen, zich glimlachend naar Raffles keerend :

— Dat verfje op de luiken heeft het al heel wat opgeknapt ! Het ziet er niet meer zoo somber uit, als toen wij het voor de eerste maal te zien kregen !

— Dat was in November, Brand, en het was een donkere, triestige dag ! gaf Raffles ten antwoord. Geen wonder dat het huis ons toen bijna afschrikte.

— Ik geloof dat de eigenaar blij was, dat hij het eindelijk weer eens kon verhuren !

— Dat is ook geen wonder ! De goede man weet wel, dat het leven hier boven niet zoo gemakkelijk is ! Alles moet van Fosdyke worden aangevoerd, en de wegen zijn erbarmelijk !

Brand keek nog eens om zich heen. Raffles had zeker gelijk — zoover het oog reikte was er geen sterveling te bespeuren. Men kon zich hier op een verlaten eiland wanen, en toch was die rit van een half uur voldoende om U weer naar de bewoonde wereld terug te brengen.

Het huis is voortreffelijk gelegen — voor ons doel ! mompelde Brand.

— Als ik het zoo zeggen mag, mijnheer Brand, liet de zware stem van Henderson zich hooren, dan kon dat oude kasteel zoo weggevoerd zijn uit een verhaal van Wallace — het bezorgt je kippenvel ! Zou het er niet spoken ?

— Als er iets spookt, James — dan is het de geniale geest van Lord Lister ! zeide Brand zachtjes met een blik vol diepe vereering tot Raffles, die langzaam naar het oude poortje in den zijmuur was geloopen.

Het slot van de oude, gewelfde deur was vernieuwd en men kon het dus weer gebruiken, zooals het in vroegere eeuwen gebruikt werd door de edellieden in hun fluweelen gewaden en de bevallige edelvrouwen met sleepende rokken en hun golvende haren.

Het poortje bleek toegang te geven tot een zeer ruime binnenplaats, die wellicht vroeger een lusthof was geweest, waarvan men later een exercitieterrein voor de bezetting had gemaakt, maar die tenslotte een groot grasveld was geworden, bedekt met onkruid en hoog, dor gras. Er hadden een paar boomen gestaan, maar die waren uitgegraven en verwijderd. Bijna aan alle kanten was dit grasveld ingesloten, deels door den zijmuur van het huis, deels door hetgeen er nog over was van de oude kasteelmuren.

— Een uitstekende plek ! riep Brand opgewekt uit, zoodra hij zich bij Raffles gevoegd had.

— Niet waar ? Ik verzeker je, dat men hier heel wat zou kunnen verrichten, wat het daglicht niet zou kunnen velen, zonder dat er een haan naar kraaide ! Voeg daarbij, dat niemand ons hier zou kunnen overvallen, of zelfs maar zou kunnen belegeren, in de hoop, ons uit te laten hongeren, want in den hoek van dit veld dat er uitziet als een kleine prairie, zul je de overblijfselen vinden van een eeuwenoude put, die ik heb laten droogloopen, en in verbinding heb gebracht met een natuurlijke schacht, die diep onder den grond doorloopt tot aan de uitloopers van een kleine, geheel uitgeputte kolenmijn, die aan de andere zijde weer uitkomt vlak bij den oever van de zee ! En op die plek zijn de rotsen zoo steil en hoog, dat zelfs de knapste klouteraar ons onmogelijk zou kunnen inhalen, zoodra wij daar eenmaal zouden zijn aangeland.

— Vrees je voor zulk een overval ?

— Niet in het minst ! Al mijn voorbereidselen heb ik in volkomen afzondering kunnen maken. Trouwens, er viel niet zoo heel veel te wijzigen aan onze trouwe machine ! Je zult aanstonds zelf zien, dat de „luchtduivel” zijn uiterlijk maar weinig veranderd heeft !

Terwijl Henderson de auto was gaan stallen in de kleine garage met haar stevige, ijzeren deuren, staken de twee vrienden langzaam het grasveld in zijn volle lengte over, en stonden stil voor een laag gebouw, nieuw nog, van plaatijzer, en dat er uitzag als een gewone bergloods.

Raffles had zijn sleutelbosch reeds te voor-

schijn gehaald en opende het ingewikkelde slot.

De beide deurhelften werden opengezwaaid, en daar stond, in de schemering van de loods, zwak blinkend, de wonderlijke luchtduivel, het kleine, prachtige vliegtuig van Raffles, naar zijn eigen teekeningen gebouwd, en voorzien van een motor, die eveneens zijn eigen vinding was, en waaromtrent hij, behalve tegenover zijn beide trouwe metgezellen, steeds het diepste stilzwijgen in acht had genomen.

Brand keek een oogenblik vol bewondering naar het toestel met zijn fraaie lijnen, die tevens spraken van ontzaglijke kracht, en zeide toen, Raffles vragend aanziende :

— En waar is nu de verrassing, die je mij beloofd hebt ?

— Aanstonds, mijn waarde ! antwoordde Raffles met een glimlach. Ik kan je de kleine verbetering pas goed toonen, wanneer wij in de lucht en boven het water zijn !

— Is de snelheid nog vermeerderd ?

— Slechts weinig ! Zooals de techniek thans staat, is het zoo goed als onmogelijk, een vlieg-machine sneller dan zeshonderd kilometers per uur te doen vliegen ! Je weet dat de Engelschen bij hun proefvluchten voor de Schneider Cup iets meer dan 550 hebben gehaald.

— Maar die snelheid kunnen die machines onmogelijk veel langer dan een paar uren volhouden !

— Ongetwijfeld ! En daarin schuilt juist het verschil met mijn luchtduivel ! Ik behoef geen benzine bij te vullen, want mijn motor draait op een sterk gecompriëerd gasmengsel ! Een tiental stalen cilindres — ieder nog geen meter lang, en ik heb voldoende brandstof bij mij, om, als het moet, zesmaal heen en terug over den Oceaan te vliegen ! Met een enkele vulling zou ik onze kleine aarde kunnen omeirkelen ! Maar daar komt Henderson reeds aan — wij zullen aanstonds de proef op de som nemen !

— En ben je niet bang, dat iemand ons zou zien ?

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde :

— Laten zij ons zien ! Het zal dan niet meer mogelijk zijn, vast te stellen, van waar ons toestel opsteeg ! En zijn uiterlijk wijkt zoo weinig af van dat van een snel sportvliegtuig, dat men er geen bijzondere aandacht aan zal wijden.

— Maar de letterteekens ? Je hebt het toestel toch moeten laten registreeren ?

— Natuurlijk — evengoed als mijn auto's ! Maat wat zou dat ? De vlieg-machine is inge-

schreven ten name van Graaf Palmhurst ! En niemand heeft haar ooit tot in haar diepste geheimen mogen doorgronden, daarvoor heb ik wel zorg gedragen ! De motor is in een stalen kas besloten, en alleen wij drieën kunnen die openen. Maar komaan, het wordt tijd, om een proef te gaan nemen ! Ik heb je een verrassing beloofd, en ik ben verplicht, mijn belofte na te komen.

Een tweetal kabels werden aan kleine, stalen haken voor aan het toestel vastgemaakt, en zonder eenige moeite trokken de drie mannen de vlieg-machine op haar raderen buiten de loods, die dadelijk weer gesloten werd.

En nu zij in het licht stond, als een sierlijke, trotsche vogel, en Brand haar nauwkeurig kon opnemen, riep hij plotseling uit :

— Ik zie wat het is ! Er zijn drijvers aan !

— Juist Brand — drijvers ! Ik ben hiertoe overgegaan, omdat het somtijds noodig kan zijn, op een rivier of op zee te dalen ! Op dit oogenblik zijn de drijf-cylinders in het lichaam van mijn reuzenvogel teruggetrokken — maar een enkele ruk aan een hefboom is voldoende, ze naar buiten te doen schieten, tot onder de wielen, die op hetzelfde oogenblik met het geheele onderstel achterwaarts worden omgeklapt. Om het poëtisch uit te drukken — de groote vogel verwisselt zijn pooten tegen vinnen. Ik heb de noodige onderdeelen op verschillende buitenlandse fabrieken doen vervaardigen, en vier dagen waren voor mij en Henderson voldoende, om de drijvers op hun plaats te bevestigen, en nu aan boord — ik ben nieuwsgierig naar het resultaat !

— Waar zal de weg heengaan ?

— Onverschillig waarheen ! Boven de Noordzee — boven de Middellandsche Zee, wij hebben den geheelen namiddag voor ons !

Brand had reeds een voet op het glanzende draagvlak gezet en stapte in de cockpit, die geheel overdekt kon worden, door middel van een schuivende zoldering, die in twee spouwen te weerszijden gemakkelijk heen en weer gleed. Geheel vooraan kon men juist nog rechtop staan, maar meer naar het staartgedeelte was dit onmogelijk, en daar waren dan ook de slaapplaatsen aangebracht, smalle kribben, zeker niet geschikt voor verwende lieden maar ruimschoots voldoende voor geharde, niet veel eischende mannen.

Dicht achter de plaats voor den bestuurder, die ruimte bood voor twee personen, was een soort van kleine kombuis, waar men met behulp van electriciteit spijzen kon bereiden. Dat was

het heiligdom van Henderson.

Binnen weinige minuten hadden de drie mannen zich ingescheept. Raffles had plaats genomen achter het vertikale stuurwiel, dat den ouderwetschen stuurknuppel verving, en bijna voor Brand het nog besepte, had de luchtduivel den grond reeds verlaten, na een aanloop van nauwelijks 10 meter en steeg trots en bijna rechtstandig omhoog in de zuivere, blauwe lucht. En in een oogwenk lag het geheele oude kasteel klei als speelgoed daar beneden in de diepte.

Meer naar het Oosten was een helderwitte streep te zien, als een zoom aan een kleed van teeder groen — en dat was de branding, die op de klippen brak, zoover als de blik maar kon reiken.

Raffles zette onmiddellijk koers naar het Zuiden, teneinde de open zee te bereiken. Het werd Brand al spoedig duidelijk, dat de groote avonturier de proef liever niet wilde wagen op een druk bevaren gedeelte van de Noordzee.

In duizelingwekkende vaart stooft de luchtduivel dus voort op een hoogte, die al spoedig de tweeduizend Meter naderde, zoodat er van het land weinig meer te zien viel. Er hing een lichte nevel, die het voor de aardbewoners in dat deel van Engeland volkomen onmogelijk maakte, iets van de machine te onderscheiden. Men zou haar zelfs niet hooren, daar haar motor veel minder leven maakte dan de gewone vliegtuigmotoren.

Steeds verder ging het naar het Zuiden, en toen Brand een half uur later nogmaals onderzoekend naar buiten keek, zag hij tot zijn verbazing niets anders dan water onder de machine. De nevel was geheel weggetrokken. De hemel was van het puurste blauw. Slechts heel in de verte, onduidelijk, was een soort van mistbank te zien, en daar moest zich ergens een kust bevinden. Brand boog zich voorover op de kaart, en glimlachend wees Raffles hem een punt aan, eenige mijlen ten zuiden van Quimper.

De luchtduivel was zoeven over een groot stuk van Bretagne gevlogen, zonder dat Brand er iets van gemerkt had! Het werd hem nu duidelijk, dat Raffles de proef wilde nemen op het woelige water in de verraderlijke Golf van Biskaje, om dadelijk het meeste te vergen van de nieuwe drijvers.

Een oogenblik later reeds toonden zij hun uitstekende eigenschappen. Op een stil gedeelte daalde Raffles tot op 50 Meters boven de Zee, en trok een hefboom over. Even schokte de machine, er klonk een geluid als een slag, en de motor zweeg, en sierlijk gleden de machine neer

op de tamelijk hooge golven, en bleef rustig voortdrijven, totdat de schroef weer begon te wentelen, en de luchtduivel weer opsteeg, met het gemak van een Zeemeeuw, die zich van het water verheft. Wel acht malen herhaalde Raffles dezelfde handgreep, verwisselde de wielen met de drijvers, en geen enkelen keer haperde het mechanisme.

Onder die bedrijven echter was de luchtduivel eenige honderde mijlen verder gekomen, en bevond zich omstreeks twee uur in den middag op nauwelijks 40 mijlen ten noorden van Ovieda.

Daar het hier tamelijk druk was met visscherschuiten en vrachtschepen, besloot Raffles, de proeven te staken, en steeg tot een zeer aanzienlijke hoogte, die de drieduizend Meters overtrof.

Hij zette daarbij nog steeds koers naar het Zuidwesten en vloog daarbij dwars over den uithoek van Spanje, zoodat hij tenslotte niet ver van Vigo uitkwam.

Juist wilde hij het stuur wenden, om terug te keeren, toen Brand, die eenigen tijd naar buiten had gestaard, en tenslotte zijn kijker voor het oog had gebracht, hem op den schouder tikte, en aan zijn oor schreeuwde :

— Wat is dat toch voor een zonderling voorwerp, daarginds ? Ik kan niet uitmaken wat het is. Het bevindt zich zeker niet op de aarde, want daarvan is op deze hoogte niets te bespeuren !

Raffles nam den kijker van Brand aan, bracht hem voor het oog en tuurde lang en aandachtig naar het kleine voorwerp, dat Brand hem had aangewezen.

Na eenige oogenblikken zeide hij :

— Schuif het zijraampje een weinig omlaag. De dikke ruit belet mij, goed te zien !

Brand schoof de ruit een paar centimeters naar beneden en Raffles bracht opnieuw den kijker voor het oog.

Toen legde hij het instrument terzijde en Brand zag, dat hij de machine een weinig meer westwaarts stuurde. Ongeveer tien minuten verliepen. Snel verminderde de afstand, die den luchtduivel scheidde van het geheimzinnige voorwerp, dat het eerst de aandacht van Brand had getroffen en zich nu voordeed in den vorm van een sigaarvormig ding, blinkend als aluminium en waarvan de aard onmogelijk langer verborgen kon blijven !

— Een stuurballon ! schreeuwde Brand opgewonden, na nogmaals door den kijker te hebben gezien.

— En een heel bijzondere stuurballon, Brand! Het is de Zeppelin!

— Je hebt gelijk Raffles! riep Brand levendig. Hoe konden wij vergeten, dat het Duitsche luchtschip van nacht in Friedrichshafen is opgestegen met bestemming naar Lakehurst, bij New York. Als alles goed ging moest het nu juist ter hoogte van Vigo Europa verlaten!

Raffles knikte alleen maar, en bleef den stuurballon volgen. Met iedere seconde teekenden de omtrekken van het machtige gevaarte zich duidelijker af. Het vloog ongeveer driehonderd Meter lager dan de vliegmaschine, en met een veel geringer snelheid maar die toch de 100 km. ver te boven ging. Binnen enkele minuten kon Brand door den kijker zien, dat er vrij wat drukte scheen te heerschen in de groote stuurkajuit, waar kapitein Eckener zich met zijn helpers moest ophouden. Het was duidelijk, dat men daar de vliegmaschine ook reeds had gezien. En Raffles achtte het verstandig zijn snelheid aanzienlijk te matigen. En die maatregel had een zonderlinge ontdekking ten gevolge.

De luchtduivel was de Zeppelin genaderd, en vloog er nu over heen, op een hoogte van nauwelijks 100 meter en met een snelheid, niet veel grooter dan die van den stuurballon. Het was een prachtig schouwspel, zooals het gevaarte zich daar voort bewoog, glinsterend in de zon, onverstoorbaar en gelijkmatig.

Maar iets, een stipje, boven op den ballon had

de aandacht getrokken van Brand. Hij greep snel den kijker, keek erdoor, en schreeuwde:

— Er bevindt zich iemand op den ballon! Ik zie daar duidelijk een man bewegen, die naar ons opziet, en uitgestrekt ligt, achter een soort van koekoek — het is misschien van een veiligheidsklep!

Raffles deed de machine onmiddellijk keeren, en een groote boog beschrijven, en toen kwam zij gierend weer opzetten, maar nu veel lager, zoodat haar wielen bijna heenscheerden over den bovenkant van de Zeppelin.

Brand had goed gezien. Er bevond zich een man, blijkbaar een verstekeling, daarboven op den ballon! Het was onbegrijpelijk, hoe een mensch het had durven wagen, op deze wijze de reis mede te maken, als het ware hangend tusschen hemel en aarde, met bijna geen steun voor handen en voeten! De man lag nu in geknielde houding naast iets, dat inderdaad wel wat geleek op een kajuistkap, en keek naar de vliegmaschine op met een bleek gelaat, waarop schrik, en nog iets anders te lezen viel. Het was woede, misschien over de onverwachte ontdekking van zijn verblijfplaats. Hij schudde een machteloze vuist tegen de snel voorbijvloegende luchtduivel, en legde zich toen plat op den ballon neer.

Maar Brand had zijn gezicht duidelijk gezien, een bleek, breed, hard gezicht, met stekende, zwarte oogen....

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

BROADWAY.

Brand dacht nog eenigen tijd over de zonderlinge ontdekking na, en over de vreemde ontmoeting met de Zeppelin, die hij nu niet meer kon zien, daar het onmogelijk was, het hoofd naar buiten te steken, bij zulk een snelheid, en kwam toen als het ware met een schok tot het besef, dat Raffles recht was door gevlogen in plaats van het stuur naar het Noorden te wenden. Integendeel — naar den stand van de zon te oordeelen, hield hij zuidelijker aan!

Van eenig land was niets meer te bespeuren. Duizend Meter van den Atlantischen Oceaan!

— Keeren wij niet terug naar huis? riep Brand na eenige oogenblikken.

— Tenminste — nog niet, Brand! riep Raffles terug.

— Wat zijn dan je voornemens? Wat is je doel?

— New York! antwoordde Raffles laconiek.

Brand maakte een gebaar van schrik. Op zulk een uitstapje was volstrekt niet gerekend! Natuurlijk hadden zij allen wel wat geld bij zich, maar volstrekt geen papieren, geen bagage, zelfs geen paspoort! Zoodra zij geland waren, zou men hen aanhouden, en wie weet, welke moeilijkheden daaruit zouden kunnen ontstaan! Misschien zou men beslag leggen op de kostbare machine, wellicht haar geheimen ontdekken, en dat zou voor John Raffles zeer onaangename gevolgen kunnen hebben. Men kon wel eens een onderzoek gaan instellen, dat zonderlinge dingen aan het licht zou kunnen brengen.

Hij dacht hier nog even over na, toen plotseling de zware stem van Henderson dicht bij zijn oor bulderde:

— Ik geloof, mijnheer Brand, dat Mylord doorvliegt naar de Yankees!

Brand wendde zich om en keek in het opgewonden gezicht van den braven reus.

— Dat schijn jij niet zoo onaangenaam te vinden, James!

— Waarom zou ik, mijnheer Brand? Waar Mylord gaat, daar ga ik, en het geeft nog eens een beetje afwisseling!

Brand gromde iets voor zich heen. Hij kende die soort van afwisseling! Amerika leverde meestal niet heel veel aangenaams, en alleen maar de grootste gevaren op! Zoolang men er jaagde op den bruinen beer, en de zilvervos, ging het nog — maar wanneer men met het geboefte van New York en Chicago te doen kreeg, was het mis, en hing het leven maar al te vaak aan een zijden draadje.

Er waren hoofdsteden in Europa, waar Raffles gehaat werd als een booze pest, veel minder nog door de politie, die in den grond van haar hart bewondering voor hem koesterde, dan door het moordenaarsgespuis, de beroepsdieven, de handelaars in blanke slavinnen, en al het andere ontuig, dat onze samenleving hindert, en dat steeds in John Raffles een zijner felste en onverbiddelijkste bestrijders heeft gevonden. Maar dit alles was niets, vergeleken bij de woeste haat die men den Grooten Onbekende in de onderwereld van Broadway en in de misdadigerskringen van Chicago toedroeg.

Brand wist maar al te goed, dat Raffles geen seconde meer te leven zou hebben, wanneer hij eenmaal in handen mocht vallen van het New Yorksche „Nobelvolk”.

En nu, alleen maar als gevolg van een kleine proefneming, als besluit van een kort plezierreisje, zouden zij weer opnieuw naar dat gevaarlijke gebied gaan, waar men zoo spoedig klaar stond met browning en dolkmes? Brand kon zich nog niet aan dat denkbeeld gewennen. Hij keek naar zijn goed gesneden, echt Engelsche kleederen, naar zijn keurige schoenen. Zij

waren in de machine gestapt, zooals zij de auto verlaten hadden. Zij hadden zelfs geen revolver bij zich! En hoe moesten zij daarginds aan het noodige geld komen? Wat bewoog Raffles eigenlijk, om die tocht te ondernemen, die ondanks alles vol gevaren bleek?

Hij boog zich naar Raffles toe, en schreeuwde hem in het oor:

— Wat moeten wij in 's hemelsnaam in New York uitrichten?

— De landing van de Zeppelin bijwonen! Zeer belangwekkend, antwoordde Raffles. En dit geeft mij een prachtige gelegenheid, de snelheid van mijn verbouwde machine vast te stellen!

— Maar wij hebben geen geld! riep Brand wanhopig!

— Geld genoeg voor de weinige dagen, die ik daar denk te blijven! En mochten wij ons verblijf rekken, om welke reden dan ook, dan kunnen wij gemakkelijk genoeg aan geld komen. Lieve hemel, die Yankees zijn zoo rijk! Bedenk eens, dat wij nu al tien jaren bezig zijn, hen vol te stoppen met goud en bankbiljetten, ter afdoening van de oorlogsschulden!

— En onze passen? Onze papieren?

— Mijn waarde, niemand zal mij naar mijn pas vragen want ik zal er niemand de gelegenheid toe geven! Denk je soms, dat wij zullen landen op een officieel vliegveld? Zoo dwaas zal ik niet zijn! Wij zoeken onzen ouden vriend Jackson op, den braven boer, die ons al vaker ter wille is geweest, en onze vliegmaschine in een leegstaande schuur voor ons heeft bewaard!

Brand zuchtte, — maar hij zweeg. Hij kende Raffles te lang om niet te weten, dat als deze zich eenmaal een plan in het hoofd had gehaald, hij dat zou doorzetten ook. Zijn gezicht stond strak, en zijn lippen waren opeengeneepen.

De uren verstreken. Henderson, zachtjes fluitend, en blijkbaar in het zonnigst humeur, bekookstooftde wat in de kleine kombuis, dat lekker rook, en Raffles zat onbeweeglijk achter zijn wiel, bekeek nu en dan zijn zeekaart, of ook wel het compas, den stand van de zon, en stuurde kaarsrecht aan op dat verwenschte New York, dat daar zoo plotseling op het programma was gekomen, en zich nu opdrong, onweerstaanbaar naar het scheen!

Tersluiks wierp Brand nu en dan een blik op den snelheidsmeter. De luchtduivel legde regelmatig bijna 600 K.M. per uur af, en alles trilde in en aan het toestel, als een violsnaar die wordt aangestroken.

Het dak van de cockpit was nu geheel ge-

sloten. En dat was maar goed ook, want bij zulk een reusachtige snelheid zou degen, die het gewaagd had, zijn hoofd naar buiten te steken, onherroepelijk dit kostbare lichaamsdeel verloren zien gaan! Het zou hem worden afgerukt, alsof het door een kanonskogel werd meege-
nomen. En de lange Henderson was tamelijk onvoorzichtig!

Die reusachtige snelheid had nog een ander eigenaardig verschijnsel tengevolge. De zon namelijk scheen niet alleen stil te staan, maar zich in een verkeerde richting langs den hemel te bewegen — van West naar Oost!

Men ondervond dus de zonderlinge gewaarwording, den Atlantischen Oceaan over te vliegen, van Spanje naar New York — en — vroeger aan te komen dan men vertrokken was! Inderdaad bedraagt het tijdsverschil tusschen Vigo en New York iets meer dan zes uren — en de Duivel der lucht legde den afstand in den ongelooflijk korten tijd van vijf en een half uur af! Zoo kwam het dus, dat de horloges van de drie luchtreizigers, toen zij eindelijk de kust in het oog kregen, omtrent 10 mijlen ten Noorden van New York, een kwart etmaal verschilden met de openbare uurwerken in het land van Uncle Sam.

Raffles zorgde er wel voor, dat de kustwacht hem en zijn toestel niet te zien kreeg, noch een van de talrijke vliegtuigen, die de kusten van Amerika bewaken, en die onder anderen uit moeten zien naar de dranksmokkelschepen.

Hij steeg dus tot een hoogte van bijna achtduizend meter, en handhaafde die, totdat hij veilig de kustlijn gepasseerd was.

Zoodra hij zich bevond boven Bridgeport, deed hij de machine een scherpe wending maken, en vloog recht op Milford, een klein dorp, in een der schoonste gedeelten van Connecticut.

Volgens Amerikaanschen tijd was het nu omstreeks half een. De akkers schenen verlaten. De arbeiders zouden nu zeker hun middagslaapje nemen in de schaduw van een hooiberg of een heg.

Ver in het Noorden was een rij vrij hoge heuvels te zien, en een paar rivieren en kleine stroompjes kronkelden zich door de dalen, maar voor het overige zag het oog niets dan malsche weiden, dennebosschen en eindelooze akkers, waar het graan in gouden overvloed te velde stond.

Raffles had de snelheid van zijn toestel aanzienlijk gematigd. Zij bedroeg op dat oogenblik niet meer dan een tweehonderd kilometers, en de machine onderscheidde zich dus hoegenaamd

niet van welk ander toestel ook. Men keek er ternauwernood naar. Maar toch haastte Raffles zich, de onderscheidingsteekens een weinig te veranderen naar Amerikaansche mode, eenvoudig door aan een dun koord te trekken, dat een met letters beschilderd, dun schot op de plaats bracht, waar de oorspronkelijke letters zich bevonden.

Hij was er volstrekt niet op gesteld, dat men zijn toestel als een Engelsch zou herkennen. Dat zou tot allerlei ongewenschte complicaties hebben geleid, en tot zeer gevaarlijke onderzaking van de zijde der Amerikaansche douane en luchtvaartautoriteiten.

Om diezelfde reden verrichtte hij de landing zeer snel, en bijna ongemerkt. De Luchtduivel kwam uit groote hoogte pijlsnel neerschieten, en op slechts een 100 Meters van den grond richtte Raffles zijn machine weer op, en landde vlot en sierlijk aan den rand van een onafzienbare vlakte, die slechts voor een klein deel ontgonnen was, en die het eigendom was van den ouden Jackson, die hem met lijf en ziel was toegedaan.

De machine stond nog niet stil, of de oude boer kwam reeds toelopen uit het lage huis, dat aan den rand van de vlakte stond.

Hij begroette Raffles alsof hij hem den vorigen dag verlaten had, met een handdruk en een paar woorden slechts. In een oogenblik was alles geregeld. De schuur werd weer ter beschikking gesteld van den zoo plotseling aangekomen gast, en de oude Jackson riep zijn beide stoere zoons, die zwijgend en hulpvaardig de handen uit den mouw staken, en het toestel in de loods rolden, zonder iets te vragen, ja zonder zelfs om te zien naar den wonderlijken vriend van hun vader, over wien in het oude boerenhuis maar hoogstzelden en in woorden van bijna bijgeloovigen eerbied werd gesproken. Jackson wist ontegenzeggelijk heel nauwkeurig wie die ongeregelde bezoeker was, aan wien hij leven, eer en vrijheid te danken had — maar hij heeft het nooit laten merken. De gast uit de lucht was en bleef voor hem Graaf Palmhurst, aan wien hij groote diensten bewees, zonder ooit betaling te willen aannemen, zwijgend, bijna stug zelfs, maar in zijn hart vervuld met groote dankbaarheid en liefde voor den avonturier.

Binnen een kwartier was alles afgelopen. De plaatijzeren loods werd zorgvuldig afgesloten, en Raffles kreeg den sleutel. Er werden slechts zeer weinig woorden gewisseld. Jackson had „Graaf Palmhurst” en zijn vrienden uitgenoodigd tot de lunch, hetgeen Raffles had moeten afslaan, er werd wat over den stand van de ge-

wassen gesproken, over de vooruitzichten van den oogst, en toen nam Raffles afscheid, en een van de zoons bracht hem en zijn beide metgezellen in den nieuwen Ford van den ouden Jackson naar Englewood, een klein plaatsje ten Noordwesten van New York gelegen.

Hier nam de jonge boer met een stommen handdruk op zijn beurt afscheid van Raffles, knikte de beide anderen toe, en verdween weer.

De brave kerel had zeker geen tien woorden gesproken, gedurende den geheelen rit! Hij behoorde, even als zijn vader en zijn broeder tot dat zwijgende, stugge, geharde ras van trappers, die weinig zeggen, en veel doen.

Van Englewood gaat een electriche tram naar New York, en omstreeks twee uren in den middag bevonden Raffles en zijn twee metgezellen zich in de laaiende drukte van Broadway, vrijwel uitgehongerd, en op zoek naar een behoorlijk restaurant.

Henderson liep met groote oogen om zich heen te zien, en tenslotte kon hij zich niet meer bedwingen, maar barstte uit, zich meer tot Brand wendend :

— Waar moet dit alles op uitloopen, Mijnheer Brand? Om twaalf uur vertrek je uit een Schotsche havenplaats, en om twee uren van denzelfden dag wandel je in Broadway. De wereld loopt op zijn eind, en men zou er bijna bang voor worden!

— Het is ongetwijfeld opmerkelijk, James, gaf Brand lachend toe. En toch zijn wij nog lang niet aan het einde, geloof dat maar gerust! Lang zal het niet meer duren, of er zullen geregelde diensten door de lucht tusschen de oude en de nieuwe wereld worden onderhouden, met den regelmaat van een klok, en volgens het spoorboekje! Of de stuurbalon of de vliegmaschine het zal winnen — dat valt nog moeilijk uit te maken, maar men zegt dat er voor beide plaats is! Maar ik geloof dat Mylord iets gevonden heeft, een goede gelegenheid waar wij onze dorst kunnen laven, en onze magen kunnen vullen!

Inderdaad stond Raffles stil voor de breede draaideur van een eetpaleis, niet ver van de Pinestreet.

Hij wenkte glimlachend en de drie mannen gingen binnen en zaten een oogenblikje later voor een echt Amerikaansche lunch, overvloedig en voedzaam, en toch zoodanig saamgesteld, dat men binnen een kwartier geheel voldaan weer van tafel kon opstaan.

Zij hadden een plaats gekregen aan een der vensters, want het was reeds laat, en konden

van daar het drukke gewoel gadeslaan.

Na eenigen tijd zeide Brand :

— Een vreemd, bijna een angstwekkend schouwspel ! Zou men Broadway niet de kern der wereld kunnen noemen ?

— Misschien, Brand — maar dan van een onnatuurlijke, verwrongen wereld ! Hier kookt en bruist het zakenleven op zijn hoogste punt. Hier oefent de machtige dollar de heerschappij uit ! Hier zijn wij vlak bij Wallstreet — en daar inderdaad wordt misschien wel het lot onzer onvolmaakte aarde bezegeld ! Hier vangt de dans der milliarden aan, hier speelt het orkest, dat den waanzinnigen dans om het gouden kalf begeleidt.

— Is het dus zoo verwonderlijk, dat de misdaad zich deze plek uitkoos om als giftig onkruid op te wassen, in een bodem, dien men zich niet vruchtbaarder kon wenschen ? Waar geld heerscht — daar heerschen ook de booze lusten, de begeerte, de afgunst ! En daarom is Broadway wat het is ! Een heksenketel, een vulkaan, een broeiplaats voor allerlei ondeugden — maar merkwaardig, bijzonder merkwaardig ! Zou er wel een natie ter wereld zijn, die hier niet vertegenwoordigd is ? Chineezen en Russen, Franschen en Deenen, Spanjaarden en Roodhuiden, — of wat er nog van hen over is ! De Japanners sluipen rond op hun zachte zolen, aandachtig om zich heen loerend en de Ieren, wat al te deftig gekleed, met de kleine browning in hun achterzak, flaneeren wat rond, om van nacht als gieren neer te strijken op hun prooi. Want de misdaad is niet langer afzichtelijk en gaat niet langer gekleed in vodden, Brand ! Integendeel, zij hult zich in dure kleeren, en is daardoor des te gevaarlijker. Bederf, bedrog, haat en wangunst ! Zie daar de samenstellende deelen van het leven in Broadway ! Schitterende winkels, mooie vrouwen, dure, glanzende auto's, juweelen — en in de aangrenzende zijstraatjes walgelijke armoede, ziekte en verval.

Raffles zweeg en Brand keek een oogenblik naar zijn krachtig besneden gelaat, dat nu hard was, en waarin de grijze oogen hun metalen glans hadden gekregen, de schittering, die hem nog altijd vrees aanjoeg, omdat hij wist wat Raffles op dit oogenblik voelde — een alles overheerschende haat jegens die rijke bezitters, die harteloos en koud, den armen, zwakken medemens op zijde trappen, en over hun lichamen heen voortgaan, naar hun zelfzuchtig doel.

Een tijdlang aten zij zwijgend voort, totdat de aandacht van Brand viel op een paar kranten

jongens, die luid schreeuwend de straat doorstormden.

Een enkele wenk was voor Henderson voldoende, om haastig op te staan, en op straat een van de jongens aan te houden. Die keek vreemd op, toen hem een Engelsch geldstuk werd gedrukt, maar het overtrof zoo vele malen het bedrag van de „World,” die hem werd afgekocht, dat de jongen nog overtuigd was, een uitstekenden ruil te hebben gedaan, en vlug met het zilverstukje wegdraafde.

Het blad bleek een uitvoerig relaas te bevatten van den overtocht van de Zeppelin. Men verwachtte het luchtschip in den loop van den volgenden dag te Lakehurst, wanneer de weersomstandigheden gunstig zouden blijven.

Brand keek Raffles glimlachend aan, toen hij het bericht gelezen had, en zeide zacht :

— Ik gevoel de grootste bewondering voor de uitvinding van wijlen Graaf Zeppelin, maar zij kan toch het niet halen bij onze vliegma-
chine ! Wij zitten hier nu rustig, terwijl de Zeppelin nog een dag reizen voor den boeg heeft.

— Daarentegen kan zij bijna 100 menschen vervoeren, Brand !

— Ongetwijfeld — maar zij kost dan ook millioenen, en is veel te groot ! 100 menschen — het mocht wat ! Wel, in twee gewone tramwagens kan men dat aantal heel gemakkelijk onder dak brengen ! En zie nu eens, welk een geweldig samenstel van aluminum, gummidoek en linnen er noodig is, om dat handje vol menschen te dragen, op te heffen in de lucht, en te vervoeren ! Om kort te gaan — de verhouding tusschen vervoermiddelen en aantal passagiers acht ik wanstaltig !

Raffles knikte, en zeide :

— Ongetwijfeld heb je daarin gelijk ! Maar ook dit zal verbeteren ! Men zal nog wel een gas weten te vervaardigen van zulk een geweldige stijgkracht, dat een veel kleiner luchtschip voldoende is, om een 100-tal personen te vervoeren. En misschien naderen wij dan nog wel eens den omvang van jouw twee tramwagens. Maar dat zal nog lang duren. En voorloopig houd ik het maar liever met de snelle, kleine, lichte en goedkoope vliegmachinel

— Zullen wij de aankomst van het luchtschip gaan zien, Edward ?

— Ongetwijfeld, Brand ! En misschien zul je wat vreemd opzien, als ik daaraan toevoeg, dat ik nog minder nieuwsgierig ben naar den ballon zelf, dan naar den man, dien wij boven op haar reuzenlichaam hebben ontdekt, of nog beter, naar de motieven, die hem hebben kunnen drij-

ven op gevaar van ontdekking, dze zonderlinge reismethode te kiezen.

— Wel, hij is waarschijnlijk niets anders dan een navolger van zooveel andere verstekelingen, en zijn romantische aanleg zal hem hiertoe gedreven hebben !

Raffles keek een oogenblik naar buiten, naar het gewoel op straat, naar den paleisachtigen gevel van het wereldberoemde Roxy Bioscoop-

theater, wendde toen langzaam zijn gelaat naar Brand, en zeide afgemeten :

— Dat geloof ik haast niet, Brand ! Ik meen dat er iets anders achter schuilt !

— Hoe kun je dat denken ? vroeg Brand verbaasd. Waarom zoek jij er iets bijzonders achter ?

— Waarom Brand ! Omdat ik den man op de Zeppelin ken !

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK III.

LAKEHURST.

Ook den volgendendag was het weder prachtig, en pas tegen den avond begonnen zich verdachte wolkjes te vertoonen aan de westelijke kim.

Maar toen was het al zeker, dat de nog altijd gevaarvolle overtocht van het reuzenluchtschip als geslaagd kon worden beschouwd. Om zeven uur kwamen de laatste radiografische berichten binnen, die door duizenden in het geheele land werden opgevangen en die den aether doortrilden van Noord naar Zuid, van West naar Oost, die Europa bereikten, Azië en Indië — schier tegelijkertijd! Wij aanvaardden nu dit ontzaglijk wonder, alsof het de eenvoudigste zaak der wereld ware en beseffen niet eens meer hoe grootsch, hoe wonderbaarlijk het is.

Men rekende erop, dat de Zeppelin nog voor het vallen van de duisternis zou komen opdagen. Geheel New York verkeerde in een koortsachtige spanning. Overal at men in allerijl, in de eenvoudige, maar geriefelijke woningen der arbeiders zoowel als in de weelderige paleizen der rijken langs Driver River en Central Avenue, in de duistere holen der misdaad en in de krotten der armen, in de geweldige Chineesche wijk en in die der Italianen. Men wilde vooral die aankomst niet missen!

En zij was geweldig, bijna angstwekkend schoon, die aankomst! Onverwacht nog, plotseling doemde het gevaarte op over de reuzenstad, zilverbeglansd door het licht van de zon, die haar van onderen en terzijde bescheen, zeer hoog in de lucht, een sierlijke verschijning, elegant en vol gratie — en niemand dacht op dat oogenblik aan de diepere beteekenis van die verschijning, een beteekenis, die wellicht van een somberen, dreigenden aard kon zijn. Men zag alleen maar de schoonheid van het luchtschip, ook nog toen het aanzienlijk daalde, een geweldige schaduw wierp over de huizen, en machtig voortstevende boven de wolkenkrabbers van Manhattan en boven het reusachtige vrijheidsbeeld, aan den ingang van de haven.

Iedereen juichte, schreeuwde, wuifde met

hoeden en petten — en niemand besepte op dat oogenblik, wat die komst kon voorspellen — Het oversteken van den Oceaan in twee dagen door een gansche zwerm van luchtschepen, die den dood in hun lichaam meedragen.

En even plotseling als zij gekomen was, verdween de ballon weder, in een glorie van trillend licht.

En nog was de zon niet geheel onder, toen de Zeppelin boven Lakehurst verscheen, daar even stil stond in de lucht, en toen langzaam, behoedzaam en sierlijk begon te dalen. Driehonderd marinesoldaten, goed gedrild, stonden reeds klaar op het onmetelijke vliegveld, de bruingerande koppen opgeheven naar dat wonder van menschelijk vernuft, dat zich daar zoo gemakkelijk en elegant bewoog in de blauwe lucht.

Dozijnen sterke touwen werden uitgeworpen en stevige vuisten grepen er naar, en trokken voorzichtig den ballon nog verder omlaag, die met zich scheen te laten begaan als een goedge reus.

De geweldige ballonhal had haar schuifdeuren reeds geopend, en onder het oorverdoovend gejuich der tienduizenden, die slechts met moeite door de politie op afstand werden gehouden, werd het achterste gedeelte van de Zeppelin naar deze reusachtige loods gericht, en langzaam heel langzaam verdween zij erin.

De officieele begroetingen hadden intusschen reeds plaats gehad, roode wijn fonkelde in fijn geslepen glazen, en Yankee en Duitscher dronken elkander toe, alsof er geen wereldoorlog was geweest, en alsof er geen nieuwe reeds aan den horizon dreigend begon te rommelen, er waren hartelijke toespraken gewisseld, en intusschen schoof het zilveren reuzenlijf van de ballon steeds verder de hal in, waarin zij maar juist even paste. Boven noch terzijde bleef meer ruimte dan een paar ellen over.

Toen de deuren heel langzaam begonnen dicht te schuiven, was het bijna duister.

Na reeds een half uur beschenen de felle booglampen met dikke, melkwitte bundels het uitgestrekte vliegveld.

En langzaam, heel langzaam begon de menig-

te zich te verspreiden, en werd door de talrijke politiemacht, waar het noodig, teruggedrongen tot achter de stevige ijzeren hekken. Een afdeling van marinesoldaten was aangewezen om de loods te bewaken, en daarbinnen bevonden zich eenige leden van de bemanning, die bij het kostbare vervoermiddel moesten achterblijven.

Er waren ook een paar monteurs, die bij het licht van looplampen de motoren nakeken, maar die aanstonds zich ter ruste zouden begeven, na twee dagen van vermoeienden arbeid.

Voor het overige was de loods verlicht door een der elektrische lampen, maar zoo zeer vulde de machtige stuurbalon de ruimte, dat overal groote plekken diepe, inktzwarte schaduw waren.

Dr. Eckener, het grootste deel van de bemanning en alle passagiers stapten in de klaarstaande auto's en reden weg onder het geestdriftig gejuich der menigte, die nu weer naar New York terug trok, in een eindeloozen stroom van auto's, taxi's elektrische trams, want er was nu volstrekt niets meer te zien.

Maar het vliegveld van Lakehurst is zeer groot, en in verschillende gebouwtjes, wachtkamers, kantoren, douaneloodsen, restaurants waar het niet zoo moeilijk valt, zich verborgen te houden, als men dat wenscht.

En onder dezen bevonden zich Raffles, Brand en Henderson. Zij stonden een weinig terzijde van het groote restaurant, waar nog heel wat bezoekers zaten, ofschoon ook hun rijen steeds begonnen te dunnen. Er zouden nog maar een paar vliegmaachines aankomen, uit Westelijke richtingen, en het was niet de moeite waard, daarop te blijven wachten. Het schouwspel was reeds al te bekend.

En langzamerhand werden de sterkste lichten gedoofd die pas weer zouden worden ontstoken bij de nadering van een vliegtuig, dat wenschte te dalen.

Boven de deuren van de ballonloods, dus juist in het midden, glansde, als een maan, de groote matglazen, elektrische ballon.

Door de hooge zijramen zag men wat vaag licht schijnen. Er waren er tien aan iedere zijde van de loods, op ongeveer zes meters van den grond.

Aan den achterkant, waren, op dezelfde hoogte, nog vijf van die vensters aangebracht, waarvan er een paar half geopend waren, ten einde het weinigje gas, dat uit den ballon mocht ontsnappen, gelegenheid te geven om weg te trekken.

Buiten het hek, op den breeden weg die naar New York voert, stond nog een dozijn auto's te wachten.

De politie was ingerukt, op een half dozijn manschappen na, die nu langzaam heen en weer liepen voor de loods.

Zoo werd het tien uur, elf uur, en het werd steeds donkerder.

En toen vroeg Brand, heel zacht, dicht bij het oor van Raffles :

— Geloof je dat onze man nog altijd daar boven is ?

— Dat misschien niet — maar het is bijna onmogelijk dat hij al kans heeft gezien, de ballonloods te verlaten !

— Maar ik begrijp volstrekt niet, hoe hij die deuren, die ieder zeker duizend kilo wegen, zou kunnen openen !

— Mijn waarde — eenvoudig door op een kleinen knop te drukken ! antwoordde Raffles schouderophalend. Maar dat hij natuurlijk niet wagen, want men zou daarbinnen onmiddellijk alarm maken. Bovendien, de voorzijde van de loods is te helder verlicht, en wordt ook te goed bewaakt. Naar mijn meening zal hij dus stellig door een van de vensters trachten te ontkomen, en wel aan onzen kant, want die van de andere zijde worden te fel bestraald door de krachtige lamp van den lichtmast in den rechter hoek van het vliegveld. Hij zou daar onmiddellijk gezien worden, en moet dat weten !

— Geloof jij dat hij verwacht wordt ?

— Ik weet het niet — maar ik denk het wel ! Een van die wachtende auto's zal wel voor hem bestemd zijn — en ik reken op je, Brand, op je bekende vlugheid om hem te volgen, zoodat je mij kunt zeggen, waar ik hem naderhand kan zoeken ! Ik zou niet graag de gelegenheid voorbij laten gaan, om de relaties weer aan te knopen met Professor Owen Shirley ! Jij hebt hem minder goed gekend dan ik. Een merkwaardig man — hoogstmerkwaardig !

— En — gevaarlijk ?

— Oh, wat dat betreft ! Ik zou liever in de wildernis plotseling tegenover een ratelslang komen te staan, dan ongewapend tegenover professor Shirley, als ik door het een en ander zijn ongenoegen mocht hebben opgewekt. Hij bezit volstrekt geen geweten, en een menschenleven heeft voor hem slechts waarde, zoolang het hem voordeel kan opleveren.

— Je zeide mij, dat hij Nihilist ?

— Onder anderen ! Nihilist en Anarchist, en fabelachtig rijk ! Nu, je zult er later wel meer van vernemen, als ik maar eenmaal weet wat

hij hier komt doen, waarom hij zijn hol in Berlijn verlaten heeft, waar hij het laatst werd gesignaleerd, en waar hij zich hier zal ophouden! Er moet iets van zeer groot gewicht gebeurd zijn, dat hem aandreef, deze zeer gevaarlijke tocht boven op een ballon te maken, in plaats van een snelle boot te nemen, die hem toch binnen zes dagen naar den overkant zou hebben gebracht. Als ik zijn spoor hervind, Brand, dan zal onze tocht niet vruchteloos zijn geweest, want die man is een ware goudmijn!

— Maar het aanboren daarvan gaat zeker met levensgevaar gepaard? vroeg Brand met een wrangen glimlach.

— Nu, een plezierreisje is het nu bepaald niet!

— Zou hij je herkennen?

— Dat is zoo goed als ondenkbaar! Hij heeft mij tweemaal gezien, niet tot zijn voordeel, hij wist toen ook, dat hij tegenover Raffles stond, maar ik was onherkenbaar vermomd! Neen, in dat opzicht kan ik volkomen gerust zijn. Als ik hem hier terugvind, dan zal hij een volkomen „Nieuwen man” tegenover zich krijgen.

— Maar als hij de loods al verlaten heeft?

— Ik herhaal je nog eens, Brand — dat is bijna onmogelijk! Professor is te sluw en te voorzichtig, om zich noodeloos in gevaar te begeven, ook al is zijn haast nog zoo groot. Hij zou nu dadelijk gezien worden, en dat riskeert hij niet.

En toen zwegen de beide vrienden weer.

Een oogenblik daarna keerde Henderson terug die een ronde om de kolossale ballonloods had gemaakt.

Hij droeg nu een keurige chauffeursuniform, die Raffles hem denzelfden dag had laten kopen in een der grootste magazijnen van New York, waar men wel wat anders te doen heeft dan op de gezichten der klanten te letten. En hij viel niet op. Maar de reus gaf zijn oogen wel ter dege den kost en bekeek vooral de zijvensters die echter nog alle gesloten waren.

De klok van het restaurant sloeg half twaalf, en nog altijd deed zich niets bijzonders voor. Het restaurant was zoo goed als verlaten en de kellners in hun witte buisjes leunden slaperig tegen het buffet.

Maar Henderson, die juist van een nieuwen onderzoekstocht terugkeerde, kwam zachtjes rapporteeren:

— Mylord — zoeven waren alle vensters aan deze zijde dicht, en nu zou ik zweren, dat het vierde van hier op een kier geopend is.

Raffles keek scherp toe. En inderdaad meende hij te zien, dat een van de vensters daarboven niet meer geheel gesloten was.

— Ik geloof dat het oogenblik om te handelen gaat aanbreken, Brand, fluisterde hij.

— Maar de man zal toch niet zoo dwaas zijn, zich uit dat raam te laten zakken?

Waarom niet? Het is nauwelijks zes meters boven den grond, en hij heeft natuurlijk touw bij zich!

— Dat bedoel ik niet! hernam Brand. Hij moet gezien worden! Het is wel tamelijk donker, maar er brandt daarginds toch nog altijd een elektrische ballon, die haar schijnsel op den zijwand van de loods laat vallen! Ik denk....

Brand voltooide zijn zin niet!

Er klonk een kort, knappend geluid, gevolgd door een harden plof, gerinkel van glas, de elektrische ballon was gedoofd, en het melkwitte glas lag in kleine scherven aan den voet van de lichtmast.

— Knap gedaan! mompelde Raffles. Hij heeft met een kleine windbuks die lastige lamp uitgeschakeld, in iedere beteekenis van het woord. Of een van zijn medeplichtigen heeft het gedaan, van achter het hek! Opgelet nu Brand! Begeef jij je vast naar den uitgang waar die weinige auto's staan, en houdt je gereed om te handelen! Geef acht op een langen, mageren man met een geel, beenig gezicht en groenzwarte, diep in het hoofd liggende oogen! Hij valt vooral op door zijn lengte, denk daaraan.

Raffles had nauwelijks uitgesproken, of daarbinnen in de loods scheen het plotseling levendig te worden.

En wat er nu gebeurde, geschiedde zoo snel, dat alles binnen een halve minuut was afgelopen — en toch gebeurde er in die dertig seconden heel wat!

Men moest daarbinnen iets verdachts hebben opgemerkt, argwaan hebben gekregen door de plotselinge duisternis, waarin nu de rechterwand van de ballonloods gedompeld was, of de omtrekken van een man zich hebben zien afteekenen tegen den lichtereren avondhemel — wat het dan ook zij, er klonk daarbinnen een luide vloek in Duitsch, die zelfs buiten gehoord werd, dan de doffe knal van een revolver, een woeste schreeuw, en het eigenaardig ristolend geluid van een touw of staalkabel tegen den gegolfd, ijzeren wand van de loods.

Op hetzelfde oogenblik kwamen de agenten in actie.

Zij schreeuwden elkander iets toe, en er ontstond een geringe verwarring, die den verste-

keling moest begunstigen.

Want hij was reeds buiten, en hing aan het touw, en alleen daar binnen wist men precies waar hij was, maar het duurde eenige oogenblikken, voor men het kleine deurtje had weten te openen in de reusachtige schuifdeuren, terwijl men ook nog naar een ladder scheen te zoeken, om tegen het bewuste venster aan te zetten, dat nu wagenwijd openstond.

Toen de vluchteling eindelijk gezien werd, had hij juist den grond bereikt. Het was op die plek duister, en de agenten, vloekend heen en weer loopend, en nog volstrekt niet wetend, wat er eigenlijk aan den gang was, liepen elkan der min of meer in den weg.

Op het hooren van het schot waren er kellers, monteurs, douanebeambten, en wat late plakkers uit het restaurant komen toelopen, en terwijl zij de verwarring hielpen vermeederen, begunstigten zij de bedoelingen van den verstekeling, wat die dan ook mochten zijn.

Een lange man rende met reusachtige sprongen op den uitgang toe, met Brand op zijn hielen.

Maar niet met Brand alleen! Een paar agenten volgden hem, en men zag ook wat witte kellersbuisjes als reusachtige verschrikte vlinanders heen en weer fladderen.

De lange man kwam veilig door het hek, en ijelde op een auto toe, een groote, gesloten wagen,

waaruit een scherp, doordringend gefluit had geklonken. Brand wilde juist door dat hek glippen, toen een reusachtige agent, die waarschijnlijk geloofde met een heel complot te doen te hebben, dit vastgreep, hem achteruit duwde, en het hek voor zijn neus wilde dichttrekken.

Het was op dit oogenblik, dat Henderson die hijgend vlak bij hem stond, een kleinen stoot in de zijde kreeg van Raffles, en deze zachte wenk onmiddellijk begreep, en aanstonds op krachtige wijze ten uitvoer bracht.

De agent — en hij was toch een pootig heerschap — maakte een soort salto mortale, getroffen door wat hij naderhand op het politiebureau met koppige hardnekkigheid beschreef als „een ijzeren dwarsligger” en de weg was vrij — maar alleen voor Raffles en Henderson, die maakten dat zij bij hun eigen auto kwamen.

Toen smakte het hek dreunend dicht door een troep opgewonden schreeuwende en gesticuleerende lieden.

Van Brand was toen echter niets meer te bespeuren.

Die was, vlug als een gems, op den bagagedrager gewipt van de groote, gesloten auto, waaruit het schelle gefluit had geklonken en waarin de lange man met het sluike zwarte haar, het gele gelaat en de diepliggende, groenzwarte oogen was gesprongen.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

HOOFDSTUK IV.

DE ACHTERVOLGING.

Een rit achter op een auto behoort maar zelden tot de aangename ontspanning, maar in dit geval trof Brand het al heel onaangenaam want de wagen reed met een verbijsterende snelheid, en ieder oogenblik dreigde hij van zijn zitplaats af te vallen.

Daarenboven moest hij in een heel ongemakkelijke houding blijven, want het noodlot wilde, dat de auto een klein, ovaal achterrautje had zoodat hij stellig gezien zou worden, als hij zich oprichtte en de man daarbinnen het in zijn hoofd mocht krijgen, langer naar buiten te zien dan wenschelijk was.

Een paar malen zag Brand het smalle, magere gelaat schimachtig even voor het kleine raampje verschijnen, en dan wilde Shirley zich zeker overtuigen, of hij niet door een politieauto gevolgd werd.

Maar hij had zich niet te beklagen over zijn chauffeur, want die sloeg herhaaldelijk „haken” zooals men zegt van een haas, die door de honden achtervolgd werd. Dat wil zeggen dat hij herhaalde malen van richting veranderde, nu eens over asphalt reed, dan weer over puntige keien, die Brand duchtig door elkander schudden.

Reeds na een kwartier was er van achtervolging dan ook geen sprake meer. Brand begreep nu het nut van Raffles instructie. Zelfs de groote avonturier zou er niet in geslaagd zijn met zijn gehuurde auto, die zeker geen renwagen was, den wagen van Shirley te volgen door het warnet van straten en dwarsstraten, waarin de auto zich al spoedig bevond.

Hoe lang de rit precies duurde had Brand naderhand onmogelijk kunnen zeggen, maar het moest op zijn minst anderhalf uur zijn geweest, daarvan was hij zeker. De auto had het hartje van New York bereikt, het drukste deel, en was over de Manhattan Bridge gereden. Zij volgden nu over eenigen afstand Flatbush Avenue, maar van dat oogenblik af was Brand volkomen den weg bijster. Na vijf minuten wist hij volstrekt niet meer waar hij zich bevond, en het stond alleen maar voor hem vast, dat hij zich aan gene zijde van East-River bevond.

Nu en dan zag hij in de verte de aanlegstei-

gers, dan weer suisde de auto langs eidelooze rijen pakhuizen. Hij was blijkbaar in een industriewijk, en begon zich af te vragen, wat Shirley hier in 's hemelsnaam te zoeken had, toen de auto plotseling een smalle, tamelijk smerige straat inreed, vaart minderde, en stil stond. Die straat van de Pineapplestraat, zooals naderhand zou blijken. Maar daarvan had Brand op dat tijdstip niet het minste besef.

Hij wist alleen dat hij zich in een zeer morsige zeer smalle, slecht geplaveide en vooral zeer donkere straat bevond.

Het huis waarvoor de auto stilhield was hoog, smal en blijkbaar zeer oud. Geen van de vensters was verlicht.

Het lag op den hoek van Pineapple Street en een pikdonker slop, waarin zelfs een kat ternauwernood iets zou kunnen zien.

De auto stond nog nauwelijks stil, of Brand liet zich van zijn zetel glijden en verborg zich zoo goed mogelijk tusschen de achterwielen.

Het was een tamelijk gevaarlijke positie, want het was mogelijk dat de auto in de straat zou willen draaien, en dan minstens een der wielen over hem heen gaan, maar Brand had nu eenmaal niet veel keus. Zijn instinkt waarschuwde hem, dat hij zich in een gevaarlijk avontuur had begeven, en dat professor Shirley er niet uitzag als een man, die hem rustig zijn's weegs zou laten gaan, als hij hem eenmaal ontdekt had.

Hij hurkte zoodanig neer, dat hij door de spaken van het achterwiel de voordeur van het huis in het oog kon houden, en nam voor alle zekerheid zijn browning in de hand, vast besloten om er zich van te bedienen, als het noodig mocht zijn.

Shirley was reeds uitgestapt, maar hij begaf zich niet naar de huisdeur, maar liep regelrecht het slop in, vergezeld door den chauffeur, met wien hij op fluisterenden toon een paar woorden had gewisseld. En Brand, die zijn taak reeds voleindigd waande, met de ontdekking van het huis, waarvoor de auto stilstond, moest met een zucht erkennen, dat hij nog niet aan het einde van zijn beproevingen was.

Niemand kon zeggen waar dat slop op uitliep. Hij moest dus nog verder gaan, en zien,

waar Shirley bleef.

Hij kroop nog wat verder onder den wagen, en keek door het wielspaken het slopje in. Zooals gezegd, was het er stikdonker, en Brand kon volstrekt niets onderscheiden tot zijn wanhoop. Hij hoorde alleen maar de zachte, voorzichtige schreden van de twee mannen.

Voor de rest heerschte er in deze wijk volkomen stilte. De arbeid zweeg, en de vermoeide arbeiders sliepen.

Agenten waren er in geen velden of wegen te bespeuren. Misschien waren er verderop clandestiene drankhuizen, dichterbij de kade maar hier viel niets van dien aard te bespeuren.

Maar eensklaps hield dat geluid van schreeuwen op, en Brand zag, hoe plotseling een klein lichtje opvlamde. Het was blijkbaar een sigarenaansteker.

De chauffeur hield het voorwerp in de linker hand en had in de rechter een tweede voorwerp, dat Brand echter onmogelijk duidelijk kon onderscheiden.

Wel zag hij het kleine vlammetje, dat de twee mannen stilstonden in het slop, op ongeveer acht meters van den ingang, en aan de zijde waar zich het oude, sombere, slapende huis bevond.

Wat zij er deden werd hem een oogenblik later duidelijk. Want er kraakte iets heel zachtjes, en de volgende oogenblik waren de twee mannen aan het gezicht onttrokken.

Brand begreep dat er ergens een deur geopend moest zijn. En nu zag hij ook wel in, dat de chauffeur in de rechterhand een sleutel of een paspartout had gehad.

Er verliep nauwelijks een seconde, en toen werd het vlammetje weer zichtbaar. Het verlichtte alleen den chauffeur. Professor Shirley was verdwenen.

De chauffeur sloot de deur weer, doofde zijn sigarenaansteker, en kwam haastig op zijn auto toelopen. Hij sprong achter het stuurwiel, en Brand wierp zich plat voorover, en prees zich gelukkig, dat de wagen in snelle vaart rechtuit reed!

Hij sprong onmiddellijk overeind en liep haastig het slop in, in de hoop, dat hij de deur nog geopend of slecht gesloten zou vinden.

Maar hij vond zelfs ternauwernood de deur terug, bij het licht van zijn eigen zaklantaarn!

Zij bleek zich te bevinden in een overigens geheel blinden muur, even hoog als het huis was, en een deugdelijk slot te hebben.

En dat slot was dicht, en goed ook!

Een oogenblik overwoog Brand, zijn taak nu

maar als geeindigd te beschouwen en Raffles in de eerste de beste Drug Store die nog open mocht zijn, telefonisch op de hoogte te brengen.

Maar zijn ijver en de vrees, dat professor Shirley toch nog niet aan het einde van zijn reis was gekomen, door het binnengaan van deze deur, deden hem van besluit veranderen.

Misschien kon hij Shirley nog inhalen, mits hij zich repte!

Nog in den loop van den vorigen nacht had Raffles zich, uitstekend vermomd, in het bezit weten te stellen van een vrij volledige verzameling loopers.

De collectie was wel niet te vergelijken bij zijn schitterende uitrusting, welke hij te Londen placht te gebruiken, maar zij was toch ruimschoots voldoende voor het doel.

Hij had Brand dezen bos in de hand gedrukt, met een veel beteekenenden blik, en Brand begreep, dat het oogenblik was aangebroken, om er gebruik van te maken.

En niet zonder een tikje trots constateerde hij, dat het tamelijk eenvoudige slot zich reeds overwonnen moest verklaren, toen het geluid van de weggrijdende auto nog niet eens geheel was weggestormd.

Hij doofde onmiddellijk zijn lantaarn, zoodra hij de deur geopend had.

Hij ging binnen, trok de deur heel voorzichtig achter zich dicht, en stond stil om te luisteren.

In het begin hoorde hij volstrekt niets, maar toen drong een heel zwak, gedempt geluid tot hem door, het geluid van regelmatige voetstappen, maar op een zoo verren afstand, dat hij er zich over verbaasde.

Voor zoover hij kon nagaan, moest hij zich nu toch bevinden in het smalle, hooge huis, dat op den hoek van Pineapple Street en het slop stond.

Maar dat kon onmogelijk zulke lange, kaarsrechte gangen hebben!

Toch was het duidelijk, dat de man, of de mannen die daar voortliepen, zich op verren afstand moesten bevinden. Dat kon ook niet anders, want er was toch zeker wel een volle minuut verlopen, tusschen het oogenblik waarop Shirley was binnen gegaan, en dat, waarop Brand het slot had weten te openen.

De gang was nu duister, waarin hij zich nu bevond, maar verlicht door een flauwen lichtschemer, waarvan hij niet aanstonds de herkomst begreep.

Toen ontdekte hij, dat dat lichtschijnsel in de gang drong door de openstaande deur van

een of ander vertrek.

De gang zelf was maar heel kort, nauwelijks drie meter, en liep dood. Brand klopte op den achtermuur, maar die klonk dof.

Hij trad behoedzaam door de openstaande deur, met zijn browning in de hand en bevond zich in een geheel verlaten armoedig gemeubeld vertrek, dat slechts een enkel venster had, en waarschijnlijk zag dat nog uit op een binnenplaats. Het was nu met een dik gordijn zorgvuldig afgesloten.

Op een ruw houten tafel in het midden brandde een kaars in een blaker.

Tot zijn verwondering hoorde Brand de zich verwijderende voetstappen, nu weer een weinig duidelijker.

Toch had dit vertrek maar een enkele deur, en die was hij zooeven gepasseerd!

Aan den anderen kant stond het vast, dat hier zooeven menschen geweest waren, nog geen minuut geleden.

Hij rook nog zeer duidelijk de geur van Egyptische sigaretten, die hem ook in de neus was gedrongen, toen Shirley het portier van de auto opende om uit te stappen.

De zonderlinge verstekeling was dus hier geweest — maar waarheen had hij zich begeven? Hoe had hij het vertrek verlaten?

Door het venster heel stellig niet, want dan was het onmogelijk, dat men nog voetstappen hoorde, want achter dat venster lag de binnenplaats. Bovendien voelde Brand door het gordijn heen, dat het stevig gesloten en van een luik voorzien was.

Maar plotseling viel zijn oog op den schoorsteen.

Hij was tamelijk ruim, en er stond geen kachel noch een haard in.

Zeker was die haardstede even oud als het huis zelf. Zij was bestemd om er houtblokken in te stoken, maar werd blijkbaar in het geheel niet meer gebruikt.

Gehoor gevend aan een plotselingen aandrang stapte Brand over het haardijzer, bukte zich diep, deed een stap vooruit, en kon zich toen oprichten, want hij stond onder den wijden schoorsteen.

Vreemd genoeg was er geen spoor van roest te bespeuren. Vlak voor zich had hij een ijzeren deurtje, dat wijd open stond,

Het was ruim anderhalve meter hoog, en de onderkant ervan bevond zich ter hoogte van zijn borst. Het was duidelijk dat men dien onderkant onmogelijk kon zien, als men niet,

zooals hij gedaan had, onder den schoorsteen ging staan.

Klaarblijkelijk hadden degenen die dit deurtje waren doorgestaan, het niet de moeite waard geacht, het dadelijk weer achter zich te sluiten.

Brand hoorde nog altijd de voetstappen, maar nu heel zwakjes.

Hij behoefde zich maar op te hijschen, en op zijn polsen te steunen, om zijn knie te kunnen zetten op den vloer van de gang, die vlak achter dat ijzeren deurtje begon.

Een bagatel voor een atleet van zijn lenigheid en kracht.

En van dat oogenblik af nam hij de grootste voorzichtigheid in acht.

Hij liep haastig maar onhoorbaar voort, bij het sterk gedempte licht van zijn zaklantaarn, dat hij vlak voor zijn voeten liet schijnen.

Hij wist dat hij nu ieder oogenblik gevaar liep, door een onzichtbare hand te worden neergeschoten, maar het ging niet anders, hij moest toch kunnen zien in deze hem onbekende gang.

Het kwam hem voor dat hij wel tien minuten zoo had voortgelopen, terwijl de vloer van de gang nauwelijks merkbaar daalde, toen hij plotseling zijn lantaarn doofde, en ingespannen luisterde.

Hij meende in de verte het geluid te hebben gehoord van een deur die geopend werd.

Het werd weer stil en hij ging verder.

Na ongeveer tien meters in een tastbare duisternis te hebben afgelegd, knipte hij zijn lantaarn weer aan.

En al weder had zijn instinkt hem gered.

Als hij nog een enkele stap had gedaan, zou hij zonder twijfel zijn afgetuimeld van een zeer steile, steenen trap vlak voor zijn voeten.

Onverschrokken daalde hij de trap af, die dertig treden telde, en waarvan een val stellig den dood zou hebben beteekend, en gevoelde nu als bij ingeving, dat hij het doel van zijn tocht bijna bereikt had.

Hij kwam aan een zijgang, waar licht brandde en in die gang zag hij een zeer fraai bewerkte deur.

Waarschijnlijk was het die deur, die zooeven geopend en weer gesloten werd.

Op den vloer van de gang lag een kostbaren looper, waarover Brand zich niet weinig verwonderde. Zijn verbazing nam nog toe, toen hij aan weerskanten van de deur kostbare porseleinen vazen op voetstukken zag staan.

Brand had te veel verstand van echt Chi-

neesch aardewerk om niet dadelijk te zien, dat hij hier tegenover een paar uiterst kostbare stukken stond.

Vlak voor de deur luisterde hij in gebogen houding, maar hij hoorde niets, en waagde het, de zwaar vergulde kruk om te draaien.

Op het oogenblik dat de deur openging dacht hij er nog aan, terug te keeren, maar zijn gespannen nieuwsgierigheid behield de overhand.

De deur was slechts met de kruk gesloten en bleek toegang te geven tot een vestibule, zooals men die zou meenen aan te treffen in het weelderige heerenhuis van een of anderen Industriekoning!

De vloer, ingelegd met fijne houtsoorten, ging hier en daar schuil onder kostbare Perzische kleeden. Er stonden zware, fraaie meubelen, en sierlijke vloerlampen verspreidden van onder hun zijden kappen een zacht licht.

Er stonden eenige beelden, getuigend van een verrijnden smaak, en bij een zware tafel van ebbenhout, die een telefoon droeg, stonden een paar dik gepolsterde, lederen clubstoelen.

Niet alleen de inrichting, maar ook de grootte van die vestibule verbaasden Brand ten zeerste.

Rechts voerde een breede trap met treden van glanzend hout naar omhoog.

Stoutmoedig liep Brand op die trap toe en beklom haar met katachtige snelheid.

Hij bereikte een breed portaal, waarop eenige deuren uitkwamen. Achter een daarvan hoorde hij zachte en opgewonden stemmen, die blijkbaar met groote moeite gedempt werden. Hij

stak de hand reeds naar de deur uit, toen hij zich bedacht, wat verder de breede gang uitliep, en stilstond voor een andere deur.

Zij was gesloten, maar binnen weinige oogenblikken had hij ze met een van zijn loopers weten te openen.

Hij stond in een donker vertrek, waarvan hij den aard niet kon vaststellen.

Alleen bemerkte hij dat hij onder de voeten een dik tapijt had, dat het geluid van zijn schreden dempte.

Hij waagde het erop licht te maken.

Hij stond in een groot boudoir, dat zonder den minsten twijfel door een vrouw gebruikt werd, en stellig door een jonge, mooie en rijke vrouw.

Kristallen reukflacons op ebbenhouten tafels, zachte kussens op breede rustbanken, kostbare poppen, zonderling uitgedost, meubelen, met damast overtrokken, de wanden bespannen met zijde, van onderen betimmerd met rozenhout, kostelijke beelden op zuilen van marmeren onyx.

Binnen enkele seconden had Brand dit in zich opgenomen. Toen sloop hij op een verbindingsdeur toe, en opende ze heel voorzichtig, met zijn browning nog altijd in de hand en doofde weer snel zijn lantaarn.

Door een kier van een zwaar gordijn, dat in breede plooiën voor de deur hing, kon hij zien en hooren.

En wat hij zag en hoorde, vervulde hem met de alleruiterste verbazing.

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK V.

HET MEISJE MET HET GOUDEN HAAR.

Brand wierp een blik in een zeer ruim vertrek van een enigszins zonderlinge bouworde.

Hij zag er inderdaad in neer, want hij stond niet op dezelfde hoogte als de lieden, die zich in het aangrenzende vertrek bevonden, en waarvan de vloer ongeveer twee meters lager gelegen was als die van het boudoir, waar hij zich nu ophield.

De deur waar achter hij stond, gaf toegang tot een soort van gaanderij, die aan drie kanten om het vertrek heenliep, ter breedte van bijna een meter, en voorzien van een fraai bewerkte ballustrade.

Brand kon, vanwaar hij stond, nog juist de deur zien, waarachter hij het opgewonden stemmenrumoer had gehoord en verder het begin van een der beide trappen, die van de gaanderij naar beneden voerden.

Die gaanderij was als een hoefijzer, en ieder einde van dat ijzer had een trap naar omlaag.

Vensters bezat het vertrek volstrekt niet. Het moest dan ook onder den grond gelegen zijn.

Er brandden verscheidene lampen, en de kamer was ingericht als slaapvertrek.

In het midden van wat wij een hoefijzer noemden, op een zeer lage verhooging, en juist onder de toegangsdeur van de gang stond een prachtig ledikant, dat een prachtlievende keizerin waard zou zijn geweest.

Een meesterhand moest het vervaardigd hebben, met zijn beschilderde paneelen, zijn beeldhouwwerk, zijn draperien van kostbare, zwarte zijde en kant.

Rondom die verhooging stonden vier mannen en een vrouw, en op het podium, naast het bed, stond professor Shirley.

Maar lang voor Brand dit alles goed in zich zou opnemen, was zijn aandacht alleen maar getrokken door de vrouw, die op het bed lag, wasbleek en met gesloten oogen terneder lag.

Zij was van een zeldzame schoonheid. De trekken waren regelmatig, en herinnerden aan die van een Grieksch beeld.

De haren waren half lang geknipt, en lagen in een overvloed van gouden krullen om het marmerbleeke voorhoofd, en op de sneeuw witte kussens.

De eigenares was blijkbaar trotsch op dit bezit en had dien gouden pracht niet willen offeren op het altaar der mode.

Nog zelden had Brand zulk haar gezien, zoo overvloedig, zoo dartelkrullend, en van zulk een glans, als levend goud.

Maar tevens zag hij, dat die vrouw een meisje nog naar het scheen, stervende was.

Zij lag daar zoo roerloos, alsof het leven haar reeds had verlaten.

Slechts een laken bedekte haar, maar de fraaie, sneeuw witte armen lagen onbedekt op het laken.

Een oogenblik dwaalde de blik van Brand af naar een der kleine handen.

Het fonkelen van een zeer grooten smaragd aan haar pink had zijn oog getroffen.

Maar toen keek hij weer, als gebiologeerd, naar dat gelaat als van smetteloos marmer, dat daar zoo stil neerlag te midden van de gouden weelde der lokken.

Die blankheid, dat marmerachtige stak nog meer af door de onmiddellijke nabijheid van de zwarte gedaante van Shirley.

Ook hij scheen roerloos te zijn. Alleen zijn

blikken leefden.

Hij stond rechtop naast het bed, en keek strak neer op het stervende meisje. Hij had de spitse kin in de hand gesteund, en den punt van zijn elleboog in de kom van zijn hand.

De stilte hield de zenuwen zoo zeer gespannen, dat het bijna onverdragelijk was, na dat verwarde, opgewonden stemmenrumoer van zoo-even.

Toen klonk weer een heesche, fluisterende mannenstem :

— Om Godswil, professor, stel ons gerust ! Zeg dat gij haar redden kunt ! De jongens kunnen haar niet missen ! Wij kunnen niets uitrichten zonder haar ! Gij weet dat beter dan wie ook ! Wij zijn er zeker van, dat ze vergiftigd is, met een van Uw eigen middelen ! Daarom hebben we U gevraagd, hier te komen ! Omdat gij de eenige zijt die haar zou kunnen redden ! Gij kent het tegengift.

Shirley wendde zeer langzaam zijn stekenden blik van de stervende af en richtte dien op het gelaat van den spreker.

Toen zeide hij, langzaam en stroef :

— Ik ken het tegengift, maar voor de toepassing zal het — helaas — te laat zijn ! Zelfs het vervoermiddel, dat ik gebruikte, ging mij te langzaam ! Ja, als ik de beschikking had gehad over de vliegmaschine, die ons voorbijvlog over het toestel van dien vervloekten Raffles . . .

Een oogenblik was het Brand alsof zijn hart stil stond.

Hij had zeer duidelijk alles kunnen verstaan, wat er gezegd was, en de stem van Shirley was hard en ruw, toen hij de laatste woorden bijna uitschreeuwde.

Raffles was dus herkend ! Tenminste had Shirley moeten begrijpen, dat de vliegmaschine die daar, zonder eenig bericht in de bladen, den overtocht waagde, en met zulk een weergalooze snelheid vloog, geen andere kon zijn dan die van den man, dien hij blijkbaar als zijn doods-vijand beschouwde.

Misschien had hij nog wel getwijfeld, maar het zonderlinge voorval bij den uitgang van het vliegveld, toen men hem als het ware de behulpzame hand bood om veilig weg te komen, had hem nader tot de waarheid moeten brengen.

— En wie weet — misschien had hij den duivel der lucht al eerder gezien !

Hoe het ook zij, Shirley meende met zekerheid te weten, dat de groote avonturier hem was voorgegaan naar New York. Hoe moest hij hem haten, bij het besef, dat hij zelf, indien

hij in de vliegmaschine had gezeten, bijtijds zou zijn gekomen, om die vrouw daar te redden !

Want Brand had haar erkend ! Hij wist nu wie zij was, die stervende !

Zij kon niemand anders zijn dan „Het Meisje met de Gouden Haren”, een der gevaarlijkste en stoutmoedigste leden van een wijd vertakte misdadigersbende, die oorspronkelijk in Chicago haar hoofdzetel had gehad, maar nu hoofdzakelijk in New York opereerde.

De politie had het gevaarlijke schepsel, destmeer te duchten wegens haar onvergelykelijke schoonheid en haar charme, in handen gehad, maar niet langer dan eenige uren — toen had zij met een enkelen glimlach en een blik uit haar schoone oogen een cipier weten om te koopen, die zijn plicht verzaakte, en de deur van de cel voor haar ontsloot.

De man was natuurlijk op staanden voet ontslagen, maar, daarmede had men „Goudhaar” zooals zij bij afkorting genoemd werd, niet terug !

En Brand begreep nu ook de beteekenis van dit weelderige, onderaardsche verblijf, dat voor een Koningin leek te zijn ingericht. Miss Goudhaar moest voor eenigen tijd aan de circulatie onttrokken worden, en verdwijnen ! En nu wilden hare vrienden haar die gedwongen gevangenschap zoo aangenaam mogelijk maken.

Brand wist ook nog, dat zij het in den loop van weinige maanden tot aanvoerdster van een der grootste afdelingen der bende had gebracht.

Nu was het duidelijk, dat iemand getracht had, haar uit den weg te ruimen door middel van vergif, en wel een soort van vergif, dat door dien langen, zwarten schavuit daar scheen te worden vervaardigd, en waarvan hij alleen het tegengift kende, en wist te bereiden. Van daar die haast, om op het eerste telegrafische bericht naar New York te komen ; het leven van Goudhaar was uiterst kostbaar, naar het scheen !

Dit alles was duidelijk, en het verklaarde veel geheimzinnigs.

Maar nog veel duidelijker was voor Brand het verschrikkelijke gevaar, waarin hij zich nu wist te bevinden. Als hij gezien werd, was zijn lot bezegeld. Men zou hem zonder eenig vermoedsbezwaar neerschieten, en zijn lijk in de rivier werpen, tot aas voor de visschen.

Hij besloot dus de verstandigste partij te kiezen, en nu aanstonds deze gevaarlijke plek te verlaten om rapport uit te gaan brengen aan Raffles.

Hij wendde zich dus van het gordijn af, en

sloop op zijn teenen weer naar de gangdeur.

Nadat hij ongeveer tien passen had gedaan, ontstak hij zijn zaklantaarn maar ditmaal deed hij het een seconde te laat.

Zijn voet stootte tamelijk onzacht tegen een zwaren stoel, en het noodlot wilde, dat dit meubel niet op een vloerkleed, maar op den parketvloer stond.

Het gaf een licht gekras, en dat was juist voldoende om Charles Brand, den vriend van den grooten avonturier dicht bij het einde van zijn aardschen loopbaan te brengen.

Want het was gehoord, beneden klonk een waarschuwingskreet, onmiddellijk daarop nadeden snelle schreden, en Brand wist niets beters te doen, dan zijn aftocht te verhaasten, en naar de gangdeur te snellen. Hij rukte ze open, en stond tegenover een viertal kerels, die zooeven een slaapkamer door de andere deurverlaten hadden.

Hij besepte dat het met hem gedaan was, en besloot, zijn huid duur te verkoopen.

Eenmaal kon hij zijn browning afschieten, en met goed succes ook, want hij trof een van die kerels in de borst.

Voor hij voor de tweede maal kon schieten was een andere man hem van achteren als een tijger op den rug gesprongen, en alleen diens gewicht reeds ontwapende hem en maakte hem machteloos.

Een van de kerels op de gang wilde juist den trekker van zijn eigen revolver overhalen, toen er uit de kamer een scherpe, bevelende stem klonk ;

— Weg die revolver, Jim ! Laat die man leven ! Bind hem, en wat stevig, dat is ruimschoots voldoende !

Het volgende oogenblik zag Brand zich be-roofd van zijn browning, zijn ellebogen werden naar achteren gewrongen, en een blijkbaar geoeffende, deskundige hand bond zijn armen met behulp van slechts een paar meters touw zoo stevig op zijn rug samen, dat hij aanstonds voelde, volkomen weerloos te zijn.

Hij had dadelijk al zijn kalmte herkregen, en staarde onbevreesd in het gelaat van den man die hem voorloopig het leven had gered.

Een der schelmen had het elektrische licht aangeknipt, en de kamer was nu daghelder verlicht.

De man die de woorden gezegd had was professor Shirley.

Hij was langzaam op Brand toegekomen, met zijn vuisten in de zijde gesteund, en een sombere

gloed in zijn oogen, waarover zich de ruige wenkbrauwen welfden.

Brand zag onmiddellijk, dat Shirley hem herkende. Hij had volstrekt niets aan zijn gelaat veranderd, sedert hij had plaats genomen in de vliegmaschine, op de binnenplaats van het kasteel. Vliegtuig en stuurballon waren elkander op nauwelijks tien meters gepasseerd — en Shirley had zeer scherpe oogen.

Zijn gelaat vertrok op wonderlijke wijze, zijn kaken bewogen zich knarsend, en toen begon hij langzaam te spreken :

— Wel zoo — wel zoo — dat is een zeer eigenaardig weerzien, mijn waarde heer ! Uw naam, als ik u verzoeken mag ?

— Oh, noem mij maar, zooals U goeddunkt, antwoordde Brand schouderophalend. Wat doet een naam ertoe ? Noem mij Brunt, als gij wilt !

— Goed dan zult gij Brunt heeten ! Eigenlijk hebt gij gelijk wat doet een naam ertoe ! Daarenboven, ik vrees dat gij hem nog slechts zeer kort zult dragen ! Waar is Raffles ?

De vraag was zoo plotseling gekomen, en werd op zulk een woesten toon gesteld, dat Brand er een oogenblik door van zijn stuk werd gebracht.

Hij herstelde zich echter spoedig en antwoordde luchtig :

— Ik ben geen gedachtenlezer ! Om duidelijker te zijn : Ik weet het niet !

Het gelaat van Shirley vertrok zich op dreigende wijze, en hij hernam, nog wat dichter op Brand toetredend :

— Je wilt het niet zeggen ? Het is goed ! Weet je wie wij zijn ?

— Oh ja !

— Dan is je misschien bekend, Mijnheer Brunt, dat wij soms zeer krasse middelen gebruiken om de waarheid uit iemand te persen ?

— Sterker nog — ik heb met die middelen kennis gemaakt ! antwoordde Brand kalm.

— Welnu, dan zal ik U in de gelegenheid stellen, kennismaking te hernieuwen ! zeide Shirley, met een grimig spotlachje, dat al zijn groote gele tanden toonde.

Brand had zich nooit op gelijke hoogte gesteld met Raffles, maar het moet erkend worden dat hij zich goed hield. Hij kende de martelwerktuigen, waarvan dit wreede uitvaagsel zich bediende, om dingen te weten te komen, die men wilde verzwijgen — werktuigen, ontleend aan de duistere middeleeuwen, en aan de barbaarsche Chineëzen, ware meesters op dit gebied van marteling. Hij voelde alleen voor

een kort oogenblik een ijzige koude om zijn hart, maar hij wist zich te beheerschen, en zeide koeltjes :

— Gij kunt met mij doen wat gij wilt ! Geloofst gij dat een vriend van Raffles, dien naam waardig, hem zou kunnen verraden ? Scheur mij in stukken, bind mij op het rad, tracht mij uit te hongeren — gij zult uit mijn mond niets hooren !

— Bravo Brand ! Ik had niets anders verwacht !

De heldere stem, komend van de zijde van de gang, had volkomen rustig, en toch met een trilling van moeilijk bedwongen aandoening de woorden gesproken.

Brand wendde zich met een ruk om en slaakte een kreet, van schrik en van blijdschap tevens.

Boven de hoofden der bandieten uit zag hij twee andere, hem dierbare, wel bekende !

Daar stonden Raffles en Henderson naast elkander, ongewapend naar het scheen, en op den voet gevolgd door wel een dozijn opgewonden kerels, die door elkander spraken, tot dat de snijdende stem van den doosbleeken Shirley dreigend beval :

— Stilte, jullie tuig ! Hiernaast ligt Goudhaar te sterven, en jullie durven schreeuwen ? Wat heeft dit alles te beteekenen. Wie is die man ?

— Sta mij toe, dat ik mij voorstel ! Ik ben John Raffles, en de vriend van dezen mijnheer ! antwoordde de groote avonturier op hoffelijken toon, en Henderson maakte ruim baan voor hem door een paar van de kerels tamelijk onzacht terzijde te duwen, zoodat Raffles vol elegance en alsof hij een salon binnentrad, zijn entrée de chambre kon maken. Brand stond nog altijd als door den donder getroffen.

Hij begreep volstrekt niets van deze plotselinge verschijning.

Shirley was een stap achteruit getreden, en er verscheen een valsch licht in zijn oogen, die in zegepraal schitterden.

Toen gingen zijn blikken van Raffles naar Brand, en hij zei langzaam zich tot den laatsten wendend :

— En jij zei, schurk, dat je niet wist waar Raffles was ?

— Hij wist het inderdaad niet, professor Shirley ! antwoordde Raffles rustig. De zaken zijn anders gelooopen, als wij verwachtten. Het is louter toeval, dat ik hier ben, werkelijk ! De zaak is, dat wij de auto terug zagen, die U en mijn vriend hier brachten — dat is alles ! Wij herkenden onmiddellijk het nummer en

het uiterlijk. Gij moet weten dat ik zeer scherpe oogen heb. Onmiddellijk beving mij de lust, mijn vriend, die daar in zulk een ongemakkelijke houding staat, hulp te gaan bieden. Eerlijk gezegd, kreeg ik berouw, dat ik hem geheel alleen op onderzoek had uitgezonden, want ik ken zijn nieuwsgierigheid, die hem dikwijls verder voert, dan goed voor hem is !

— Maak het kort ! beval professor Shirley norsch. Gij wilt toch niet zeggen dat mijn chauffeur mij verraden heeft en U den weg heeft gewezen ?

— Wel, de arme drommel moest wel ! Hij had geen keus ! zeide Raffles op zijn vriendelijksten toon. Gij moogt hem volstrekt geen verwijten maken — hij kon werkelijk niet anders ! Ik heb nog nooit zoo een volgzaam sujet gehad, die zoo vlug de bevelen opvolgde, die ik hem gaf — natuurlijk na hem in slaap te hebben gemaakt ! Gehypnotiseerd en wel heeft de brave kerel ons hierheen gereden, als het ware tot voor de deur, en als hij intusschen een aanrijding heeft gehad, dan slaapt hij nu nog !

Het gelaat van Shirley vertoonde een dreigende uitdrukking, toen hij tusschen de tanden siste :

— Jij schurk, durf je den spot met mij te drijven ?

— Lieve hemel, neen ! verontschuldigde Raffles zich. Ik weet wie gij zijt ! Maar het is werkelijk zoo geschied ! Alleen — wat daarop volgde verliep niet zoo vlot ! Wij waren nauwelijks binnen of een heele bende van wel dertig kerels viel ons op het lijf ! Dat gij er nu maar twintig ziet, heeft een bijzondere reden — gij doet beter, die aan mijn braven reus hier te vragen ! Maar ik denk dat gij vijf van de tien kerels, die hij onder handen heeft gehad, nog wel zou kunnen gebruiken, om korte boodschappen voor U te doen. De rest is, vrees ik, voor langen tijd uitgeschakeld. Zij liggen ergens bij de deur. Gij moet ze terugvinden, vroeg of laat.

Het gelaat van Shirley was nu vreeselijk om aan te zien. Het was afschuwelijk vertrokken, en zijn stem klonk heesch, de woorden kwamen met moeite over zijn lippen, toen hij uitbarstte; zich tot de mannen wendend, die Raffles en Henderson hadden hiergebracht :

— En — jullie hebben die mannen in het leven gelaten, jullie honden ? Maar zijn jullie dan oude wijven geworden ? Jullie hebt hen ontwapend, en zij vertoonen geen schram ?

— Weg met hen, naar den kelder — en maak er onmiddellijk een einde aan. Alle drie !

De mannen in de gang bewogen zich niet, en een hunner zei, met een schichtigen blik in zijn oogen :

— Ik zou het nog wat aanzien, meester ! Natuurlijk zou hij al als een zeef geschoten zijn, als hij geen reden had opgegeven — en een heel goede ook, geloof ik !

Shirley maakte een gebaar van woede, maar

Raffles zeide rustig :

— Die man heeft volkomen gelijk, professor ! Ik kocht ons beider leven met een kleine toezegging. Ik zal de zaak zeer kort en duidelijk stellen. Luister dus goed. Als ik sterf, of deze man hier, of mijn vriend die daar staat dan sterft onherroepelijk Goudhaar ook !

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

GOUDHAAR GENEEST.

Het bleef na deze woorden eenige oogenblikken zoo stil in het vertrek, dat men inderdaad een speld had kunnen hooren vallen.

Het was duidelijk aan Shirley te zien, dat hij onmiddellijk die beteekenis van die woorden had begrepen. Hij was ook de eerste die weer sprak, een bevende hand naar Raffles uitstrekte, en zeide :

— Jij gelooft, John Raffles, dat je Goudhaar kunt redden ?

— Ja, dat geloof ik !

— En dat — terwijl ik zelf moet verklaren, te laat te zijn ?

— Zelfs dan !

— Wie zeide je, dat zij hier te sterven lag ?

— Ook dat verried de chauffeur mij ! Hij vertelde mij alles wat ik weten wilde ! Oh, ik ben op die manier heel wat op het spoor gekomen — maar dat is nu de zaak niet !

— Ken jij het vergif, dat een boosaardig schepsel haar heeft toegediend — dat overigens als voor eeuwig rust op den bodem van East River, met vijftig kilo oud roest om den nek ?

— Ik ken dat vergif — het is het Uwe, professor Shirley.

— En — weet je dat ik de eenige ben, die kennis draag van het tegengif ?

— Op een na ! En die eene ben ik, professor Shirley ! Ja, ik vlij mij, dat er op deze aarde niet heel veel giftmengers rondloopen, of ik ken hun methode ! Ik weet ook dat in dit geval zelfs uw tegengif niets meer kan uitwerken. Goudhaar heet nog anderhalf uur te leven op zijn hoogst, tenzij ik haar help. Kunt gij het nu beter verklaren, waarom deze heeren hier mij niet aanstonds naar een andere wereld zonden ? Want met allen eerbied voor Uw kennis pro-

fessor — gij zult moeten erkennen, dat gij U niet in staat acht, de vrouw in de aangrenzende kamer met Uw eigen middel te genezen !

— Dat erken ik ! zeide Shirley op doffen toon. Maar omdat ik haar niet kan genezen — daarom kan niemand het ! Gij evenmin ! Het is grootspraak, om Uw veiligheid te koopen !

— Ik bezondig mij slechts zelden aan grootspraak, hernaam Raffles koeltjes. Gij hebt het immers in Uw macht, U te overtuigen van de waarheid van mijn bewering ? Gij zijt immers de sterkste ? Ik kan Goudhaar tot het leven roepen, omdat ik Uw middel ken — maar gij zult U moeten haasten, want over twee uren zou ik zelfs niet meer in staat zijn, haar te redden !

Professor Shirley vocht blijkbaar een zwaren strijd met zich zelf uit. Aan den eenen kant lag in de weegschaal zijn haar jegens Raffles, die hem in verschillende hoofdsteden van Europa den voet had dwars gezet — en in de andere schaal lag het belang van deze bende, de bende van „Het Kwade Oog”, die dit schepsel niet kon missen, die door haar schoonheid heiligen zou hebben verleid, en talrijke vrienden had onder de politie — tot zelfs onder de hoogstgeplaatsten !

De strijd was hevig maar kort.

Toen vroeg Shirley, Raffles met zijn bliken doorborend :

— Wat zijn uw voorwaarden ?

— Luister, Shirley ! Ik moet mij het noodige verschaffen, om mijn geneesmiddel samen te stellen. Ik moet ook een fijn lancet hebben, en verder eenige verbandmiddelen. Ik zal Goudhaar genezen — en gij zult mij en mijne vrienden, zonder ons een haar te krenken, vrij uit laten gaan ! Verder stel ik de voorwaarde dat al

deze mannen moeten heengaan. . . .

— Toch zeker op een voldoende aantal maar om U in het oog te houden? hernam Shirley sarcastisch.

— Ten hoogste drie! zeide Raffles weder. Wij zijn zonder vuurwapens — zij zijn gewapend!

— En — als gij faalt? Als zij onder Uw handen sterft? vroeg Shirley, terwijl zijn stem sidderde.

— Wel — daarop zult gij zelf het beste antwoord kunnen geven. Wij zijn machteloos, niet waar? Zeg mij eens, Shirley, wat zoudt gij gedaan hebben, als ik het in handen had, die kleine, mooie duivelin te redden?

— Dan zou ik U zonder pardon en het allerliefst met eigen hand hebben neergeschoten! antwoordde Shirley, zonder zich een oogenblik te bedenken.

— Aha, dat is tenminste taal! riep Raffles uit. Wij weten nu, hoe wij tegenover elkander staan. Laat ik u dan op mijn beurt mogen zeggen dat ik dat kind van den duivel, die giftslang hiernaast zonder veel gewetenswroeging eigenhandig zou hebben opgeknoopt, aan een stevig koord — indien de omstandigheden mij wat gunstiger waren geweest! Nog nooit heb ik mij aan een vrouwenleven vergrepen, maar met Goudhaar zou ik een uitzondering maken! Ik heb van haar gehoord, ik ken haar zelfs van nabij, durf ik zeggen, en ik weet dat zij tot degenen behoort, die een geheele stad kunnen bederven, die men moest uitrukken als giftig onkruid! Ziedaar, nu weten wij, hoe wij tegenover elkander staan! Neemt gij mijn voorstel aan?

— Ik neem het aan! Schrijf op wat gij noodig hebt, en een ander zal het halen.

— Neen! Ik zelf moet gaan! Een ander kan niet verkrijgen, nergens wat ik noodig heb.

— Dan zullen twee van mijn mannen je vergezellen!

— Ook dat niet! Ik ga alleen, of ik ga in het geheel niet!

— Goed, Maar bedenk dat deze twee mannen hierblijven, en sterven, als je binnen een uur niet terug bent! Is een uur genoeg?

— Een half uur is voldoende! antwoordde Raffles schouderophalend. En denk erom — allen verlaten dit onderaardsche hol, of Goudhaar sterft!

Professor Shirley scheen een oogenblik te aarzelen, terwijl zijn gelaat hevig werkte en zijn oogen als dolken waren, en maakte toen een

bevelende, woeste beweging:

— Ga dan — en denk erom, dat het leven van deze twee mannen in Uw hand ligt!

Raffles zeide niets, maar trad haastig op Brand toe, om hem de hand te drukken, en sprak vlug eenige woorden op zachten toon, in een voor anderen volkomen onverstaanbare taal. Hij klopte Henderson op den schouder, en het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Henderson en Brand kregen onmiddellijk bevel, zich in een hoek op te stellen, zes kerels namen tegenover hen plaats, allen gewapend, en in die houding wachtte men, zonder dat er ook maar een enkel woord gewisseld werd. Slechts nu en dan sloop een der bandieten onhoorbaar naar de tusschendeur, om een blik te werpen op het marmerbleeke gezicht van de roerlooze vrouw daar beneden op het kostbare praalbed.

Zoo verliepen 20 minuten. Shirley wierp nu en dan een blik op zijn horloge, en Brand zag een uitdrukking van duivelsche woede opkomen in zijn lang, beenig gelaat. Aan een der wanden hing een klok, dien Brand van de plek, waar hij stond nog juist kon zien. En het leek hem, alsof de wijzers zich bewogen met een angstaanjagende snelheid. Hij wist dat Raffles zijn woord zou houden, zelfs al was zijn leven er mee gemoeid. Maar hoe gemakkelijk geschiedde er in een stad als New York geen ongelukken! Een kleine aanrijding kon voldoende zijn, er kon een botsing hebben plaats gehad. . . .

Er ontbraken nog drie minuten aan het halve uur. Henderson maakte een kleine beweging, en dadelijk klonk een scherpe, bevelende stem:

— Verroer je niet, jij daar, of we zullen je de moeite van het wachten besparen!

Een paar van de bandieten keken grijnslachend en veelbeteekenend naar hun revolver. Shirley was doodsbleek geworden. Wat bekommerde hij zich om deze twee mannen? Wat kon het hem schelen, of zij stierven of leefden? Als Raffles niet terug kwam, dan moest Goudhaar ellendig ten onder gaan, en dat was het eenige, wat eenig belang had!

Nog een minuut. . . .

Brand richtte zich zoo hoog mogelijk op. Zijn gelaat was trots en zelfs uitdagend. Hij wilde zich een waardig leerling toonen, een echte vriend van den grooten avonturier, die ook met een glimlach om de lippen gestorven zou zijn.

Nog dertig seconden. De revolvers gingen langzaam de hoogte in. Op het oogenblik dat

zij zouden afgaan, klonken er snelle voetstappen. de deur werd opengerukt, en Raffles verscheen op den drempel, met verwarde haren, en zoo bleek als Brand hem nog nooit gezien had.

Hij slaakte een diepe zucht van verlichting, liet een korten lach hooren, en zeide :

— Dat was, geloof ik, op het nippertje, mijne heeren ! En het is de schuld van een van je eigen mannen, Shirley ! Hij en twee anderen, daaraan den ingang, wisten niet wat ik kwam doen, en wilden mij den toegang versperren ! En ik had mij reeds verlaat, omdat ik niet aanstonds kon vinden wat ik noodig had. Denk U mijn toestand in ! Aan den eenen kant het leven van mijn twee vrienden — aan den anderen kant dat van drie schurken, die zelfs de galg niet waard waren ! Gij zult begrijpen dat ik niet heb gearzeld bij die keuze ! Zij waren U waarschijnlijk van nut — zij waren misschien goede benedeleden — en van de dooden moet men geen kwaad zeggen !

Shirley slaakte een doffen kreet, en zijn oogen bliksemde.

— Heb jij — zijn die mannen dood ? vroeg hij, nauwelijks hoorbaar.

— Twee hunner ! De derde is misschien nog te redden, als men er vlug werk van maakt ! Maar ik geloof niet dat het de moeite zal loonen.

— Maar — je was ongewapend ? schreeuwde Shirley.

Er verscheen een vreemde glimlach om de lippen van Raffles, toen hij zei :

— Dat was ik, toen ik hier kwam — ik was het niet meer, toen ik weer binnentrad !

Hij stak de hand in den zak, nam er een kleine revolver uit, en wierp dien op den vloer.

Er zijn drie patronen van verbruikt ! zeide hij onverschillig. En nu spoedig aan het werk, want de tijd dringt ! Ik heb schoon water noodig, een weinig azijn, en verder stilte, volkomen stilte ! En allen weg, zooals ik met U ben overeengekomen !

Shirley stond hem een oogenblik zwijgend aan te zien, met oogen die van machteloze haat letterlijk gloeiden, en zeide toen :

— Het is goed ! Je zult je zin hebben ! Ik zal vier mannen aanwijzen, die hier moeten blijven — behalve ik zelf natuurlijk ! De anderen zullen gaan.

Er was een loerende uitdrukking in zijn oogen en Raffles zag die heel goed. Hij zei echter rustig

— Afgesproken ! Spoedig nu !

De bandieten vertrokken in een zwijgenden

spoed, op vier kerels na, gewapend met groote brownings, die Shirley snel had uitgezocht. Raffles zelf sloot de deur achter de vertrekkenden ! Toen werd haastig alles bijeengebracht, wat er noodig was. Bijna allen schenen goed den weg te kennen in die zonderlinge, onderaardsche, prachtige woning van de Koning der Boeven !

Raffles vulde een kom met water, schudde er den inhoud van een paar pakjes in leeg, voegde er eenige druppels bij van een donkergroene vloeistof, die hij in een zeer klein fleschje had meegebracht, en toen ontstond nadat dit alles op een klein gaskomfoor een weinig was verwarmd, een soort van dun strooperige, lichtgroene zelfstandigheid.

Het was zoo doodstil, daar beneden in de slaapkamer, dat men niets hoorde dan de zachte schreden van Raffles, die heen en weer liep. Shirley stond het dichtst bij het bed op de verhooging. De vier benedeleden stonden in een kring op eenigen afstand, hun browning in de hand. Brand en Henderson bevonden zich nog wat verder in de kamer. Raffles had zijn mouwen opgestroopt en uit een metalen etui een fijn lancet genomen.

Hij trad op de stervende toe, en lichtte niet zonder moeite een van de schoon gevormde armen op. Die arm was zoo blank, maar ook zoo zwaar als marmer !

Er kwam een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles en hij zeide :

— Het is de hoogste tijd ! Zij staat reeds op den drempel van de eeuwigheid. Nu nog een vraag, Shirley, wat waarborgt mij dat gij mij en mijn vrienden zult vrijlaten als ik slaag ?

— Mijn woord ! antwoordde Shirley kortaf.

Raffles keek hem heel even met een zonderlingen blik aan, en zei :

— Nu, dat moet mij voldoende zijn !

Hij had zijn lancet gegrepen en met een vaste, zekere hand, maakte hij een kleine insnijding in den linker arm aan de onderzijde, vlak bij den oksel, waar een der groote slagaderen loopt.

Er kwam geen druppel bloed te voorschijn. Shirley keek bleek en zich zelf nauwelijks meester toe.

Toen zoog Raffles in een klein injectiespuitje met stompen punt een weinig van de lichtgroene vloeistof, drukte het spuitje vrij diep in de gemaakte wonde en ledigde daarin den geheelen inhoud. Toen trok hij het zilveren voorwerp voorzichtig terug, en keek met strakken blik neer op het schoone meisje, zijn horloge

in de hand.

Er verliepen zeker wel tien minuten onder een doodsche stilte.

Toen verscheen er op den rand van de insnijding iets als een heel klein, lichtroze blaasje. Het barstte, als een kleine zeepbal en werd gevolgd door een druppel, niet grooter dan een speldeknop en van een van dieper rood.

Het was bloed.

En toen klonk de stem van Raffles in de stilte :

— Goudhaar geneest. Zij zal blijven leven. Op het marmerbleeke gelaat van de vrouw kwam een lichte siddering beven.

De wimpers trillen nauwelijks merkbaar.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VII.

GESTRAFT VERRAAD.

Er was een einde gekomen aan de bijna ondragelijke spanning.

Het was alsof zich een zucht losscheurde uit de borst van Shirley, toen hij zich heenboog over de vrouw, en zag hoe het leven langzaam maar zeker terugkeerde in dat schoone lichaam.

Een der bandieten knipperde verdacht met zijn oogen, en kreeg daarom een kleur van schaamte, terwijl hij woedend in zich zelf vloekte. De tweede, jong nog, dacht er niet aan, zijn ontroering te verbergen, en barstte in snikken uit.

Raffles wierp hem een koelen, minachtenden blik toe.

Dat waren dezelfde kerels, die een oude, brave vrouw kalm zouden vermoorden om het bezit te komen van een paar dollars, en die nu sentimenteel tranen vergoten omdat een slecht, gevaarlijk schepsel aan den dood ontruikt was!

Het ging vreemd toe in deze wereld!

Hij reinigde rustig het injectiespuitje, en zeide op zijn kalmsten toon:

— Ik zou u raden, den inhoud van dien kom zoo spoedig mogelijk weg te doen en er niet met uw handen aan te raken, want het kleinste schrammetje aan een van uw vingers zou u den dood brengen! Het is heilzaam voor vergiftigen — en het is een doodelijk gift voor de gezonden!

Met een bleek gezicht greep een van de kerels den porseleinen kom en ging er mee uit het vertrek.

Shirley, die zijn blikken nog niet van Goudhaar had afgewend, draaide nu langzaam zijn gelaat naar Raffles en vroeg:

— Hoe lang, denkt gij, zal het duren, voor zij volkomen genezen is?

— Binnen drie uren kan zij de oude zijn!

— Moet die wonde niet verbonden worden?

— Als ik dat deed, zou ik alles weer bederven.

Het bedorven bloed moet juist gelegenheid krijgen weg te vloeien. Dat zal haar wel wat verzwakken, maar gij hebt niets anders te doen dan haar rustig te laten liggen. Binnen twee uren kunt gij de wonde reinigen en ze verbinden!

— Zie, ze opent de oogen! riep de bandiet uit, die nog altijd stroomen tranen vergoot. Goudhaar, herken je ons?

Inderdaad had de vrouw eensklaps de oogen opgeslagen.

Nog zelden had Raffles zulke schoone oogen gezien, buitengewoon groot, en van het diepste levendste blauw, dat hij nog ooit aanschouwde. Maar heel diep binnen in spookte een gevaarlijk duiveltje, dat zag hij eveneens — een kleine satan, die diezelfde oogen hard kon maken als het lemmet van een stalen mes, meedoogenloos, wreed.

Zij keken nog een weinig verwilderd rond, namen toen een verbaasde uitdrukking aan, werden beurtelings teeder en ongerust, toen deed zij een vruchteloze poging om zich op te richten, haar lippen bewogen zich, zonder dat er eenig geluid over kwam, en toen vroeg zij, nauwelijks verstaanbaar:

— Wat is er toch met me? Waarom lig ik hier? Wie is die man?

— Mooie Dolly heeft je willen vergiftigen, Goudhaar, schreeuwde de sentimenteele bandiet. Je was bijna het hoekje omgegaan! En ik zou het niet overleefd hebben!

Het mooie gelaat veranderde plotseling. Er kwam iets tijgerachtigs in de groote oogen, en Goudhaar siste:

— Dat serpent? Dus zij was het? Waar is

ze nu. — Dat ik haar mijn dolk in haar keel stoot ?

— Dat is niet meer noodig ! zeide een van de andere kerels bedaard. Ze ligt al op den bodem van de rivier !

— Jammer ! fluisterden de schoone lippen. Heel jammer — ik had het dolgraag zelf opgeknappt !

— Nu, dat is een charmant meisje ! mompelde Henderson op zachten toon, zoodat alleen Brand hem kon verstaan. Bestaan hier nog galgen, mijnheer Brand ?

— Voor zoover ik weet, nergens meer, James !

— Dan zeg ik op mijn beurt : jammer, erg jammer ! Maar gelukkig is de elektrische stoel er nog ! U mag het niet over vertellen — maar als ik Mylord was geweest, zou ik dat schepsel eenvoudig hebben laten vertrekken naar de plaats waar ze thuis hoort. Ze was al een aardig eindje op weg !

— En wij, Henderson, zouden gelegen hebben op dezelfde plek, waar mooie Dolly nu ligt !

— Ik ben er niet zoo zeker van, dat dit toch niet zal gebeuren, mijnheer Brand ! zeide de reus heel zachtjes. De tronie van dien mageren schobbejak daar naast het bed bevat mij volstrekt niet ! Als ik ooit een verraderlijk schurkengezicht heb gezien, dan zie ik er nu een !

— En daarom raad ik je aan, nauwkeurig acht te slaan op wat hier voorvalt ! Wij moeten ons gereed houden, om te handelen, als het moet !

— Wat mij betreft, ik sloeg er het allerliefst dadelijk op in ! mijnheer Brand.

— Bedwing je ongeduld nog wat ! Alles loopt misschien goed af !

Goudhaar had intusschen haar oogen onafgewend gevestigd gehouden op Raffles, die zijn mouwen weer had neergeslagen, en het injectie-spuitje en het lancet zorgvuldig in hun etui's had weggeborgen.

— Wie is die man ? vroeg zij nu nog eens.

De stem van Shirley klonk spottend, en zijn oogen flikkerden, toen hij hoffelijk voorstelde :

— Laat ik je in kennis mogen brengen met mijnheer John Raffles, Goudhaar ! Hij schijnt een groot geneesheer te zijn ! Hij heeft je een middel toegediend, waardoor je bent gered ! Nog tien minuten, en je zou verloren zijn geweest !

Het leek wel alsof er vlammen spoten uit de twee grooten blauwe oogen, bij het hooren van den naam, en zij bracht er met moeite uit :

— Jullie hebben hem hier, en hij leeft nog ?

— Als hij niet geleefd had, liefje, dan zou hij je niet hebben kunnen redden ! zeide Shirley, grijnslachend.

— Maar nu heeft hij zijn werk gedaan ! Waarom staat hij daar nu nog ? Zijn jullie kinderen geworden ? Je hebt hem eindelijk in je vingers, en hij ademt nog ?

— Maar dat is werkelijk een allerliefst meisje ! siste Henderson, bleek van woede, en nauwelijks in staat om zich te weerhouden, ondanks de vier dreigende brownings. Heeft men ooit zulk een duivelin gezien ? Een tijger zou meer dankbaarheid toonen, als men hem een doorn uit den poot trok !

— Wees stil Henderson ! beval Brand, even zacht.

Raffles had zich zeer bedaard naar de vrouw toegewend, en zei :

— Ik wil bekennen dat ik niet op groote dankbaarheid gerekend had, madame Goudhaar, maar deze haat is mij toch onverklaarbaar !

Een kort, snijdend lachje klonk !

— Onverklaarbaar ? En jij bent zoo knap ? Je bent zoo verstandig ? Het is aan jou te wijten dat twintig, dertig van die jongens in Sing-Sing zitten, en dat er drie in de elektrische stoel moesten gaan leunen, en je kunt je niet verklaren, waarom ik je haat ? Jij speelt voor menschenredder, voor filantroop, of hoe dat moois heet, en je kunt je niet begrijpen, waarom je gehaat word ? Ha ha — dan zal ik je het wel vertellen !

— Onnoodig ? viel Raffles haar koeltjes in de rede ! Laat mij u dan mogen zeggen, madame Goudhaar, dat ik u kalmpjes uw reis naar de eeuwigheid had laten voortzetten, als mijn leven niet op het spel had gestaan — dat ik toch altijd nog een weinig hooger stel dan het Uwe ! Ziet gij, het was half en half noodzaak !

De oogen van de vrouw waren donker en dreigend geworden. Zij deed nogmaals moeite om overeind te komen, maar dat was haar volkomen onmogelijk. Zij kon alleen maar het hoofd een weinig bewegen.

Weer liet zij datzelfde snerpende lachje hooren, en zei toen :

— En dan zou ik je nog dankbaar zijn ? Je zou me immers hebben laten crepeeren, Raffles ?

— En ik geloof dat ik daar heel verstandig aan zou hebben gedaan ! antwoordde Raffles koeltjes.

— Waar wachten jullie dan nog op, jongens ? Jullie hebben je proppenschietters in je knuisten,

en je denkt toch niet dat het speelgoed is? Zijn jullie bang voor den knal? Zijn jullie bang dat de teere dingetjes zullen breken? Waar wacht je op om hem neer te schieten, hier voor mijn oogen, zoodat ik er ook van kan genieten?

De stem van de vrouw was nog zwak, maar ze had een gillenden, afschuwelijken klank.

— Wilde je er graag bij zijn, liefje? vroeg Shirley grinnikend. Wel, ik had het werkje eigenlijk in een ander vertrek willen opknappen — maar als ik je er plezier mee kan doen, dan zullen wij hem en zijn vrienden, die je naar het schijnt nog niet gezien hebt, hier wel even vonnissen!

— Ik wist wel, Shirley, dat er op het woord van een schurk niet te bouwen viel! zeide Raffles rustig. En het is maar goed dat ik er op gerekend heb!

Het volgende speelde zich zoo snel af, dat alles reeds was afgehoopen, voor de vrouw daar op het bed nog goed begreep wat er gaande was.

Raffles hield zich schijnbaar nog steeds onledig met het wegbergen van zijn instrumenten.

Hij had een tweede, grootere injectiespuit schijnbaar doelloos ter hand genomen, en drukte die nog, terwijl hij sprak bliksemsnel en met kracht af in de richting van het groepje bendeleden, die tot hun ongeluk en half uit dinstinct dicht bijeen waren blijven staan.

Een wolk fijn verdeelde vloeistof trof drie van hen midden in het gelaat, nog voor zijer zelf aan hadden kunnen denken, hun wapens te richten.

Zij waren als verblind, schreeuwden luid, en twee hunner schoten in het wilde weg, zonder iets te kunnen zien, en wankelend hunne brownings af. Een van de kogels boorde zich in het hout van het prachtige bed, en de andere ging Shirley rakelings langs het hoofd.

Dit had geen seconde geduurd.

Een van de mannen liet zijn wapens vallen, en Raffles raapte het onmiddellijk op.

Bijtijds, want de vierde man niet rechtstreeks getroffen had zijn wapen op hem gericht.

Raffles schoot een onderdeel van een seconde eerder en trof den man midden in het voorhoofd. Zonder een kreet te slaken viel hij neer, dwars over de lichamen heen van twee zijner makkers, die languit waren neergestort.

Voor dat alles waren een paar seconden voldoende.

Shirley had een gebrul uitgestooten, als van een wild dier, en tastte naar zijn zak, maar ten tweede male vuurde Raffles, en de kogel ging Shirley door den rechter benedenarm, en

maakte hem volkomen machteloos — belette hem tenminste om naar zijn revolver te grijpen.

Gillend als een bezetene, geheel buiten zich zelf bukde de professor zich, en in die bukkende houding verdween hij eensklaps terzijde van het bed.

Er klonk een knappend geluid, toen was het alsof er iets dichtklapte — en Shirley was verdwenen, alsof hij door den grond was gezonken.

En dat was hij dan ook inderdaad, en in letterlijke beteekenis, zooals naderhand zou blijken.

Maar het schot moest dun zijn, want de drie mannen hoorden nog eenigen tijd zijn woeste kreten, en het akelige gegil.

Nog nooit hadden zij een menschelijk wezen op zulk een wijze hooren brullen, van dolle woede, van pijn en van onbevredigde wraakzucht.

Goudhaar had de oogen gesloten, en lag daar nu weer stil neer, alsof zij dood was.

Alleen haar lippen trokken krampachtig.

Raffles had de injectiespuit, die hem zulk een uitstekenden dienst had bewezen, kalm ingepakt, ging op de verhooging naast het bed staan, en zei rustig:

— Ik heb van nacht al eens gezegd, madame Goudhaar, dat ik niet van grootspraak houd. Maar gij moet mij toch nageven, dat de rollen thans zijn omgekeerd! Ik zal niet trachten, je te bekeeren, — men zou evengoed kunnen pogen, een krokodil te bekeeren tot het vegetarisme! Het is nu eenmaal je aard — misschien kun je er niets aan doen. Wij menschen zijn maar armen schepsels die onze verbetering niet in eigen hand hebben, naar het schijnt! Ik zal nu verplicht zijn, afscheid van je te nemen — met de verzekering, dat ik je hier stellig laat arresteren, wanneer ik er maar even de kans toe krijg! Ik vrees echter dat je vrienden wel ergens zullen wachten! Dat schreeuwende monster zal hen wel te hulp roepen. Ik heb hem geloof ik aan zijn arm geraakt!

Goudhaar sloeg nu pas de oogen op, staarde Raffles een oogenblik met machteloze haat aan, en zeide toen:

— Maak mij maar af! Ik geloof dat ik niet verder zou kunnen leven met het bewustzijn, dat jij — jij heelemaal alleen vijf mannen hebt kunnen overwinnen! Het vreet aan mijn hart — ik kan het niet dulden!

— Je zult je er toch in moeten schikken, Goudhaar, en dat moest je weten! Je schijnt mij te kennen, en het kon dus geen geheim voor je zijn gebleven, dat ik geen vrouw in

koelen bloede zal vermoorden ! Ik ben zoo dwaas geweest, je terug te geven aan het leven — moge het zoo blijven ! Maar ik heb haast, en hier nog eenige dingen te doen ! Hier ligt je tasch — en dit zijn je sleutels ? Mooi zoo, ik zie het aan de uitdrukking van je gezicht ! Een van die sleutels zal wel passen, in dit fraaie meubel hier ! Welzeker — de eerste de beste opent den deksel ! Wel kijk eens aan — dat valt mee ! Een kleine portefeuille, van fijn marokkijnleder, en dik opgevuld met bankpapier ! Hier een veel belovend doosje — dat zijn belofte ook houdt, naar ik zie ! Diamanten — paarlen — kostbare robijnen in overvloed ! Wel laag geschat maak ik hiervoor veertig duizend dollar buit ! Je ziet wel, Charles, dat het geluk ons niet in den steek laat ! Wij hadden wat werkkapitaal nodig — hier vinden wij het, in overvloed !

Onder het spreken had Raffles alles aan Brand toegeworpen, die het behendig opving en in

zijn zakken liet verdwijnen.

En toen maakten zij haast, want zij begrepen dat er gevaar dreigde.

Binnen enkele oogenblikken hadden zij het geheime deurtje gevonden, waardoor Shirley verdwenen was, wisten het te openen, daalden een trap af, en snelden voort door een langen duisteren gang, en zij hadden niets anders te doen dan het bloedspoor te volgen, door den getroffen chef achtergelaten, en dat hen tenslotte daar een duistere binnenplaats en van daar naar een klein achterstraatje bracht langs deuren, die Shirley in zijn vlucht en zijn opwinding open had gelaten.

Toen zij de straat bereikten, drongen de gewaarschuwde bandieten door den anderen ingang de onderaardsche woning binnen — te laat om Raffles en zijn vrienden te achterhalen, maar nog juist bijtijds om Goudhaar weg te dragen, buiten het bereik van de politie, die tien minuten later een inval deed.

De volgende aflevering bevat:

GOUDHAAR

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885